

(1) Τιμάται από τη σύνοδο των τεχνιτών της Ἀθήνας γύρω στο 130 π.Χ. (2-3) Ἀναγράφεται σε καταλόγους ἐπιμελητῶν καὶ ἱεροποιῶν. □ *PA* 1610 καὶ 1611, *Klaffenbach* 18.

301. Ἀρίγνωτος Αὐτομένους Ἀθηναῖος, κιθαρωδός V. 4

Ἀριστοφ. (1) *Ἰππ.* 1278-79 + *Σχ.*, (2) *Σφ.* 1275 κέ. + *Σχ.*

Κωμωδεῖται μὲ ὑπονοούμενα ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἀριφράδη ποὺ ταυτόχρονα χλευάζεται ἀπερίφραστα: (1) *Νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται, / ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὀρθιον νόμον. / Ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ τοὺς τρόπους οὐ συγγενής, / Ἀριφράδης (→399) πονηρὸς κτλ. (2) Ὡ μακάρι Ἀυτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν. / Παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους. / Πρῶτα μὲν ἀπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον, / τὸν κιθαροιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο / τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον ἀργαλέον ὥς σοφόν / εἴτ' Ἀριφράδη κτλ. Αὐτὲς οἱ ὄχι ἀπόλυτα κατανοητὲς σήμερα ἀναφορὲς ἐκλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς νεώτερους ἐρμηνευτὲς τοῦ Ἀριστοφάνη συνήθως ὥς ἐπαινοὶ γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀριγνώτου, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἀποτελοῦσαν μᾶλλον ὑπαινιγμοὺς γιὰ θηλυπρέπεια, ὅπως ἄλλωστε σημειώνει ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς τῶν *Ἰππέων*: οὗτος οὖν ὁ Ἀρίγνωτος διεβάλλετο καὶ ὥς ἀρρητοποιός. □ *RE* II (1895) 824-25, *PA* 1612.*

302. Ἀρίμνη[στος], τραγικὸς ὑποκριτής III. 1

Mette, V D 2 col. 5 στ. 5 (σ. 186) = *IG* II² 2325 στ. 300.

Νικητὴς στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας στὶς ἀρχὲς τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. (προηγείται ὁ *Αἰσχύλος* →93, ἔπεται ὁ *Ἐπαμείνων* →848). □ *O'Connor* 53, *Ghiron-Bistagne* σ. 311, *RE Suppl.* I (1903) 129 ἀρ. 6 a + X (1965) 41.

303. [Ἀ]ρισ[τ-], τραγικὸς ὑποκριτής III. 1

Mette, V D 2 col. 5 στ. 8 (σ. 186) = *IG* II² 2325 στ. 303.

Νικητὴς στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας στὶς ἀρχὲς τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. (προηγείται ὁ *Ἐροτίων* →912). Ἴσως εἶναι ὁ Ἀρίσταρχος (→309). □ *O'Connor* 55, *Ghiron-Bistagne* σ. 311 Ἀρίσταρχος, *RE Suppl.* X (1965) 41.

304. Ἀριστα[-], δραματικὸς ποιητὴς ἢ ὑποκριτής IV

Mette, V B 7 στ. 2 (σ. 196) Ἀρίστα[ρχ-] = *IGUR* 230 Ἀρισται[-].

Σὲ θραῦσμα διδασκαλικῆς ἐπιγραφῆς ἀπὸ τῆς Ρώμης, ποὺ ἀφορᾷ παραστάσεις στὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Ρόδο τὸν 4ο αἰ. π.Χ.

305. Ἀρισταγόρας, κωμικὸς ὑποκριτής IV. 4

(1) Mette, V C 2 col. 5 στ. 1 (σ. 180) = *IG* II² 2325 στ. 199. (2) Mette, V B 2 col. 1 στ. 4 (σ. 171) Ἀρισταγόρας = *IG* II² 2325 στ. 319]ας.

Νικητὴς στὴν Ἀθήνα, (1) μία φορὰ στὰ Λήνια (ἀκολουθεῖ ὁ *Κάλλιππος* →1350) καὶ (2), ἂν ἡ συμπλήρωση εἶναι σωστὴ, στὰ Διονύσια, γύρω στο 315 π.Χ. (πιθανότατα τρίτο ὄνομα —πρῶτο σωζόμενο— στὸν κατάλογο

τῶν νικητῶν στὰ Διονύσια). □ *O'Connor* 56, *Ghiron-Bistagne* σ. 311, *RE Suppl.* I (1903) 131 ἀρ. 9 a + X (1965) 41.

306. Ἀρισταγό[ρας], ῥαψωδός III. 2

Nachtergaele ἀρ. 3 στ. 5 = *FD* III 1, 477.

Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος [Πειθαγόρα] (265-258 π.Χ.).

307. Ἀρισταγόρης, ὀρχηστής III. 2/3

Διοσκορ. *Ἐπίγρ.* XXXVI (1691-96) *Gow-Page* = *Παλ. Ἀνθ.* XI 195.

Γάλλον ὀρχήσατο σύμφωνα μὲ ἐπίγραμμα τοῦ Διοσκορίδη, ἴσως στὴν Ἀλεξάνδρεια γύρω στο 250 π.Χ. Βλ. ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σχόλια τῶν *Gow-Page* καὶ *Weinreich* σ. 11 κέ. □ *PP* VI 16983.

308. Ἀρίσταρχος, διδάσκαλος V. 4

IG I² 770 a.

Ἐδίδασκε νικητὴ χορὸ Αἰγίδος στὴν Ἀθήνα ἐπὶ ἄρχοντος Χαρίου (415/4 π.Χ.). □ *RE Suppl.* VIII (1956) 5-6.

309. Ἀρίσταρχος, τραγωδός III. 1

IG XI 107 στ. 22 = *Mette*, II D 1 c (σ. 64).

Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἄρχοντος Χάρμου τὸ 280 π.Χ. Πρβ. [Ἀ]ρισ[τ-] (→303). □ *O'Connor* 57, *Ghiron-Bistagne* σ. 311, *Sifakis* σ. 148, *RE* II (1895) 861 ἀρ. 10 + *Suppl.* X (1965) 41.

310. Ἀρίσταρχος, αὐλωδός III. 3-4

BCH 98 (1974) 191 ἀρ. 8.

Τραγοῦδῃσε γιὰ νικητὴ χορὸ ἀνδρῶν στὸν Ὀρχομενὸ Βοιωτίας ἐπὶ ἄρχοντος Ἀνηρίστου (2ο μισὸ 3ου αἰ. π.Χ.) σύμφωνα μὲ ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ σὲ χορηγικὸ τρίποδα βλ. τὸ κείμενο στὸ λῆμμα *Βοῖσκος* (→529, μαρτυρία 2).

311. Ἀρίσταρχος Ἀριστοκλέους Με[-], αὐλητής I. 4

SIG 1021 = *Inscr. Olympia* 64.

Σὲ ἱερατικὸν κατάλογο τοῦ ἔτους 24 π.Χ. ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία.

312. Ἀρίστας, αὐλη[τής] II/I

IG IV² 1, 100 στ. 9.

Καταδικάστηκε σὲ πρόστιμο στὴν Ἐπίδαυρο, γιὰτὶ δὲν προσῆλθε νὰ ἀγωνιστεῖ (*ἐργολαβήσας ἔλιπε*).

313. Ἀ[ρ]ιστέας, ἄγνωστης εἰδικότητος II. 1

IG XI 129 στ. 8.

Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο γύρω στο 192 π.Χ.

□ Parenti 62 a, Ghiron-Bistagne σ. 312, *RE Suppl.* X (1965) 42.

334. Ἄριστόδημος Εὐτέλου Σικυώνιος, *κιθαρωδός* III. 2
Nachtergaele ἀρ. 8 στ. 13 = *GDI* 2564.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἐμμενίδα (259/8 ἢ 255/4; π.Χ.). □ *RE* II (1895) 924 ἀρ. 18, Skalet 54.

335. Ἀριστόδικος Δημοκράτους Ὀπού[ν]τιος, *ῥαψωδός* I. 1
RA 1966, 298 στ. 25 = Ἀρχ. Ἐφ. 1956, 37 = *SEG* 19 (1963) 335.
Δεύτερος στὰ Σαραπίεια τῆς Τανάγρας μεταξὺ 90 καὶ 80 π.Χ.

336. Ἀριστόθεος Θεοτιμίδου Βοιώτιος, *ἀνὴρ χορευτής* III. 2
Nachtergaele ἀρ. 10 στ. 42 = *GDI* 2566 = Michel 895.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Κλεώνδα (257/6 ἢ 253/2; π.Χ.). □ *RE* II (1895) 1055.

337. Ἀριστόθεος Νικοθέου [Τρο]ζήνιος, *ιστοριογράφος*, *ἐγκωμιογράφος* II. 4
FD III 3, 124 = *SIG* 702 Ἀ. Τιμοθέου.
Τιμᾶται στοὺς Δελφοὺς πρὸς τὸ τέλος τοῦ 2ου αἰ. π.Χ., διότι ἀνάμεσα σὲ ἄλλα: *ἐποίησατο δὲ καὶ ἀκροάσεις ... παρανέγνω [δὲ καὶ] ἐν[κώ]μια εἰς Ῥωμαίους* κτλ. Πρβ. Robert, *Études épigraphiques* σ. 25.

338. Ἀριστοκλείδας Θηβαῖος, *χορευτής κωμωδοῦ* II. 3
Nachtergaele ἀρ. 80 στ. 21 = *GDI* 2569 = *SIG* 690.
Μέλος τοῦ κοινοῦ τῶν τεχνιτῶν τοῦ Ἰσθμοῦ, στέλνεται ἀπὸ αὐτὸ στοὺς Δελφοὺς, γιὰ νὰ ἐμφανιστεῖ δωρεὰν στὰ Χειμερινὰ Σωτήρια μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν κωμωδὸ Ἀπολλᾶ (→237) μεταξὺ 145 καὶ 125 π.Χ. □ *RE* II (1895) 933 ἀρ. 4, Sifakis σ. 85, Κουμανούδης 242.

339. Ἀριστόκλειτος (ἢ Ἀριστοκλείδης), Λέσβιος, *κιθαρωδός* V. 1
Σχ. Ἀριστοφ. *Νεφ.* 971.
Ἀναφέρεται στὰ Σχόλια τοῦ Ἀριστοφάνη ὡς δάσκαλος τοῦ Φρύνιδος (→2583). Ἡ ἴδια πηγή βεβαιώνει πὼς ἔζησε κατὰ τὰ Μηδικά. Ἡ γραφή τοῦ ὀνόματος διφορεῖται: Ἀριστόκλειτος τὰ Σχόλια *E*, Ἀριστοκλείδης τὰ Σχόλια *RV*. Βλ. *RE* II (1895) 933 ἀρ. 5.

340. Ἀριστοκλῆς, *κιθαρωδός* III
(1) Ἀθῆν. XIII 603 e. (2) Διογ. Λαέρτ. VII 13 (σ. 302 Long). (3) Ἀντιγ. Καρύστ. *Παράδ.* 169.
Ἀναφέρεται ὡς ἐρώμενος τοῦ βασιλιᾶ Ἀντιγόνου Γονατᾶ (320-239 π.Χ.) καὶ σύγχρονος τοῦ στωικοῦ Ζήνωνος (333-262 π.Χ.): (1) Ἀντιγόνου δὲ τοῦ βασιλέως ἐρώμενος ἦν Ἀριστοκλῆς ὁ κιθαρωδός, περὶ οὗ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τῷ Ζήνωνος βίῳ γράφει οὕτω (σ. 117 Wilamowitz): Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς ἐπεκώμαζε τῷ Ζήνωνι. καὶ ποτε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐλθὼν ἔκ τινος

πότου καὶ ἀναπηδήσας πρὸς τὸν Ζήνωνα ἐπεισεν αὐτὸν συγκωμάσαι αὐτῷ πρὸς Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρωδόν, οὐ σφόδρα ἤρα ὁ βασιλεὺς. (2) Ἀπὸ τὸν Ἀντίγονο ἀντλεῖ καὶ ὁ βιογράφος τοῦ Ζήνωνος. (3) Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀ. εἰσάγεται καὶ σὲ ἕνα χωρίο τῶν *Ἱστοριῶν παραδόξων* τοῦ Ἀντιγόνου· βλ. λήμμα *Τίμων* (→2426). Ὁ Ἀ. ἴσως εἶναι συγγενῆς (πατέρας;) τοῦ Νικοκλῆ (→1839). □ *RE* II (1895) 934 ἀρ. 3.

341. Ἀριστοκλῆς, Ἀργεῖος (;), ἀγνωστης εἰδικότητος II
Mnemosyne 49 (1921) 114 στ. 36 = *IG* IV 558 = Michel 1011.
Γραμματεὺς τῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν τοῦ Ἀργους. □ Μιτσὸς σ. 40.

342. Ἀριστοκλῆς Ἀριστοκλέους Βοιώτιος, *αὐλητής* III. 4
BCH.19 (1895) 333 ἀρ. 6 στ. 12 καὶ ἀρ. 7 στ. 7 (*IG* VII 1762).
Νικητὴς στὰ Μουσεία Θεσπιῶν. Τὴν πρώτη φορά ἐπὶ τοπικοῦ ἄρχοντος Φύλωνος, ἐν δὲ Ὀρχεῖστῳ Λυκίνου (210-203 π.Χ.). □ *RE* II (1895) 934 ἀρ. 8 + *Suppl.* I (1903) 134.

343. Ἀριστοκλῆς Καλλίου Βοιώτιος, *χορευτής κωμικός* III. 2
Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 71 = *GDI* 2563 = *SIG* 424 στ. 81.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ Ἀρισταγόρα (260/59 ἢ 256/5; π.Χ.). □ *RE* II (1895) 934 ἀρ. 9, Sifakis σ. 159.

344. Ἀριστοκράτης, *κωμικὸς ὑποκριτής* III. 1
Mette, *V C* 2 col. 5 στ. 13 (σ. 180) = *IG* II² 2325 στ. 211.
Νικητὴς μία φορά στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας τὸ 1ο μισὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ., ἴσως γύρω στὸ 285 (προηγείται ὁ Φιλοκλῆς →2519, ἔπεται ὁ Ἐμμενίδης →837). □ O'Connor 63, Ghiron-Bistagne σ. 312.

345. Ἀριστοκράτης Θηβαῖος, *κιθαρωδός* IV. 3/4
Ἀθῆν. XII 538 e (Χάρης, *FGrHist* 125 F 4).
Μετέσχε στὶς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου στὰ Σοῦσα τὸ 324 π.Χ. μαζί μὲ τὸν ὁμότεχνο Ἡράκλειτο ἀπὸ τὸν Τάραντα (→1093) καὶ ἄλλους τεχνίτες. □ *RE* II (1895) 941 ἀρ. 2 + *Suppl.* IV (1924) 48 ἀρ. 28, Berve 124, Κουμανούδης 248.

346. Ἀριστοκράτης, Πάφιος, ἀγνωστης εἰδικότητος II. 3-4
ABSA 56 (1961) 35 ἀρ. 95 = *OGI* 163.
Μέλος τοῦ κοινοῦ τῶν τεχνιτῶν τῆς Κύπρου σύμφωνα μὲ ἐπιγραφή τῆς περιόδου 142-105 π.Χ. ἀπὸ τὴν Πάφο: Ἡ πόλις ἢ Παφίῳν Ἀριστονίκην τὴν Ἀμμωνίου, γυναικα δὲ Ἀριστοκράτους τοῦ συγγενοῦς καὶ ὑπομνηματογράφου καὶ τῶν κατὰ Κύπρον περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν φιλαγαθίας ἐνεκεν τῆς εἰς ἑαυτήν. Βλ. *PPC* A 108.

347. Αὐρ. Ἀριστοκράτης Ἀριστοκρά[του], *ὕμνωδός* III. 1 μ.Χ.
SEG 17 (1960) 342 στ. 27-28.

361. Ἀριστομένης Ἀθηναῖος (Ἀττικοπέρδιξ), ὑποκριτὴς κωμωδίας
Ἀθῆν. III 115 b. II. 1-2 μ.Χ.

Πρόκειται γιὰ τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου Ἱερουργίαι (FGrHist 364), ὁ ὁποῖος σύμφωνα με τὴ μοναδική μας πηγή, τὸν Ἀθήναιο, ἦταν ἀπελεύθερος τοῦ Ἀδριανοῦ: *ἐγνώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς* (μιλάει ἕνας δειπνοσοφιστὴς) *τὸν ἄνδρα τοῦτον νεώτεροι πρεσβύτερον. ὑποκριτὴς δὲ ἦν ἀρχαίας κωμωδίας ἀπελεύθερος τοῦ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέρδιξ.* □ O'Connor 68, RE II (1895) 949 ἀρ. 13, PIR² I A 1055.

362. Ἀριστομένης Ἀριστομένου [-]ιος, ῥαψωδός III. 2
Nachtergaele ἀρ. 9 στ. 11 = GDI 2565.

Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Νικοδάμου (258/7 ἢ 254/3; π.Χ.). Ἕνας Ἀ. Ἀ. Ἀθηναῖος, τραγικὸς ποιητὴς (Snell 145), μετέσχε στὴν 4η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφοὺς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀργεῖου (97 π.Χ.). □ RE II (1895) 949 ἀρ. 5.

363. Ἀριστομήδης], τραγικὸς ὑποκριτὴς IV
Mette, VI B 1 στ. 2 (σ. 194) = IGUR 223.

Φαίνεται πὼς ἀγωνίστηκε στὴ Ρόδο καὶ ἴσως στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας με ἀντίπαλο τὸν Κλέανδρο (→1413), σύμφωνα με πολὺ φθαρμένη ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ Ρώμη. □ O'Connor 69, Ghiron-Bistagne σ. 313, RE Suppl. X (1965) 43.

364. * Ἀριστονίκα Σαμία, αὐλητρίς
Πλουτ. Ἐρωτ. 9, 753 d.

Μνημονεύεται ἀπὸ τὸν Πλούταρχο: *αὐλητρίδες δὲ Σάμιαι καὶ ὀρχηστρίδες, Ἀριστονίκα καὶ τύμπανον ἔχουσ' Οἰνάνθη* (→1930) *καὶ Ἀγαθόκλεια* (→22) *διαδήμασι βασιλέων ἐπέβησαν.* Εἰκάζεται ὅτι τὸ πρῶτο ὄνομα παραδίδεται λανθασμένα, ἀντὶ Στρατονίκα, ὁπότε θὰ πρόκειται εἴτε γιὰ τὴν ἐρωμένη τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου (πρβ. Ἀθῆν. XII 576 f) εἴτε γιὰ τὴν ψάλτρια με αὐτὸ τὸ ὄνομα (→2309). □ PP VI 14715.

365. Ἀριστόν[κος], τραγικὸς ὑποκριτὴς III. 1
Mette, V D 2 col. 4 στ. 11 (σ. 186) = IG II² 2325 στ. 292.

Νικητὴς στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας στὶς ἀρχὲς τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. (προηγείται ὁ Νίκων →1874, ἔπεται ὁ Πύρριχος →2184). □ O'Connor 70, Ghiron-Bistagne σ. 313, RE Suppl. X (1965) 43.

366. Ἀριστόνικος Ἀργεῖος, ψιλοκιθαριστὴς VII
Ἀθῆν. XIV 637 f.

Ἀναφέρεται ὡς εἰσηγητὴς τῆς ψιλῆς (χωρὶς ταυτόχρονο τραγούδι) κιθαρίσεως: *τὴν δὲ ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτόν φησιν Μέναιχμος* (FGrHist 131 F 5) *εἰσαγαγεῖν Ἀριστόνικον τὸν Ἀργεῖον, τῇ ἡλικίᾳ γενόμενον κατὰ Ἀρχίλοχον, κατοικήσαντα ἐν Κορκύρα.* □ RE II (1895) 964 ἀρ. 15, Μιτσὸς σ. 43.

367. Ἀριστόνικος Ὀλύνθιος, κιθαρωδός IV. 2-3

(1) Πολύαιν. Στρατηγ. V 44, 1. (2) Ἀθῆν. X 435 b (Θεόπομπος, FGrHist 115 F 236). (3) Ἀρριαν. Ἀνάβ. IV 16, 6-7. (4) Πλουτ. Περὶ τῆς Ἀλέξ. τύχης β' 2, 334 f.

Εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὶς σχέσεις του με τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς του, τὸν στρατηγὸ Μένονα, τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο: (1) Βρίσκεται στὸν Βόσπορο τὸ 353 π.Χ.: *Μένων ἐπιτιθέμενος Λεύκωνι τῷ Βοσπόρου τυράνῳ, βουλόμενος καταμαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολέμιων [πόλεων] καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων ἐπεμψεν Ἀρχιβιάδην Βυζάντιον ἐπὶ τριήρους πρεσβευτὴν πρὸς Λεύκωνα ὡς ὑπὲρ φιλίας καὶ ξενίας διαλεζόμενον. συνέπεμψε δὲ αὐτῷ καὶ Ὀλύνθιον κιθαρωδὸν Ἀριστόνικον, εὐδοκιμοῦντα μάλιστα δὴ πάντων τότε παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὅπως ἐν τῷ παράπλῳ προσορμιζομένων, ἐπιδεικνυμένου τοῦ κιθαρωδοῦ, τῶν ἐνοικούντων εἰς τὰ θέατρα σπουδῇ συνιόντων τὸ πλήθος τῶν ἀνθρώπων κατάδηλον τῷ πρεσβευτῇ γένοιτο.* (2) Ὑστερα ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Χαιρώνειας βρίσκεται στὴν αὐλὴ τοῦ Φιλίππου, ὅπου συμμετέχει σὲ ἐπινίκιες ἐκδηλώσεις μαζί με τὸν αὐλητὴ Δωρίωνα (→805) καὶ ἄλλους ἄγνωστους τεχνίτες. (3) Ἀκολούθησε, φαίνεται, τὸν Ἀλέξανδρο στὴν ἐκστρατεία στὴν Ἀσία καὶ βρίσκεται τὸ 328 π.Χ. μαζί με μιὰ ομάδα ἄρρωστων στρατιωτῶν στὰ Ζαριάσπα, ὅπου καὶ σκοτώνεται ὕστερα ἀπὸ ἐπίθεση τῶν Σκυθῶν: *Ἦσαν δὲ ἐν τοῖς Ζαριάσποις νόσῳ ὑπολειμμένοι τῶν ἐταίρων ἱππέων οὐ πολλοὶ καὶ ξὺν τούτοις Πείθων τε ὁ Σωσικλέους, ἐπὶ τῆς βασιλικῆς θεραπείας τῆς ἐν Ζαριάσποις τεταγμένος, καὶ Ἀριστόνικος ὁ κιθαρωδός ... καὶ Ἀριστόνικος ὁ κιθαρωδός αὐτοῦ ἀποθνήσκει, οὐ κατὰ κιθαρωδὸν ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος.* (4) Ὅτι ὁ θάνατός του στάθηκε ἐνδοξος τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Πλούταρχος προσθέτοντας ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ ἐπιδαψίλευσε μεταθανάτιες τιμές: *... Ἀριστόνικος, ὃς ἐν μάχῃ τινὶ προσβοηθήσας ἔπεσε λαμπρῶς ἀγωνισάμενος· ἐκέλευσεν οὖν (sc. Ἀλέξ.) αὐτοῦ γενέσθαι χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ σταθῆναι Πυθοῖ, κιθάραν ἔχοντα καὶ δόρυ προβεβλημένον, οὐ τὸν ἄνδρα τιμῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ μουσικὴν κοσμῶν κτλ.* □ RE II (1895) 961 ἀρ. 4, Berve 132.

368. [Ἀριστ]όνικος Μενάνδρου Ὠρώπιος, ἐγκωμιογράφος I. 1
Ἀρχ. Ἐφ. 1925-26, 35 ἀρ. 149 στ. 3 = IG VII 418.

Νικητὴς με ἐγκώμιον καταλογάδην στὸν Ὠρωπὸ μετὰ τὸν 1ο Μιθριδατικὸ πόλεμο. □ RE II (1895) 961 ἀρ. 10.

369. Ἀριστόνους, κιθαρωδός V/IV

(1) Πλουτ. Λύσ. 18, 10. (2) IG XII 5, 444 στ. 80/1 = Πάρ. Χρον. LXVII.

(1) Ἕνα ἀνέκδοτο ποῦ διασώζει ὁ Πλούταρχος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι νίκησε ἑξι φορές στὰ Πύθια τὴν ἐποχὴ τοῦ Λυσάνδρου: *ἐπεὶ μέντοι ὁ κιθαρωδὸς Ἀριστόνους ἐξάκις Πύθια νενικηκῶς ἐπηγγέλλετο τῷ Λυσάνδρῳ φιλοφρονούμενος, ἀν νίκησεν πάλιν, Λυσάνδρου κηρύξειν ἑαυτόν, ὃ δούλον·* εἶπεν. (2) Με βάση τὸ χωρίο αὐτὸ ὁ Wilamowitz συμπλήρωσε τὸ ὄνομά του σὲ ἕναν στίχο τοῦ Πάριου Χρονικοῦ: Ἀφ' οὗ Ἀρ[ι]στ[όνους] ὁ κιθαρω-

δος ἐνίκησεν] Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, ἄρχοντας Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους (399/8 π.Χ.). □ *RE* II (1895) 967 ἄρ. 6.

370. Ἀριστ[ό]ξεν[ος], παῖς χορευτής III. 2
Nachtergaele ἄρ. 8 στ. 26 = *GDI* 2564.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἐμμενίδα (259/8 ἢ 255/4; π.Χ.). □ *RE* II (1895) 1056 ἄρ. 2.

371. [Ἀ]ριστος] Ἀριστοκράτου Ἀθηναῖος, σαλπικτής II. 2
IG II² 956 στ. 45.
Νικητὴς στὰ Θησεῖα τῆς Ἀθήνας ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστόλα (161/60 π.Χ.). Γιός (;) τοῦ ὁμότεχνος Ἀριστοκράτης (→348). □ *PA* 2051.

372. *Ἀριστ[οφά]ν[ης], κωμικὸς ὑποκριτής (;) IV-III
MDAI(A) 92 (1977) 239 = Mette, V q' (σ. 188) [*Νεο*]π[ό]λεμος].
Ἀναγράφεται μὲ δύο νίκες (μαζὶ μὲ τὸν Φιλοκράτη →2525 καὶ τὸν Ἀντιφάνη →220) σὲ θραῦσμα ἐπιγραφῆς ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, ποὺ φαίνεται νὰ ἀνήκει στοὺς καταλόγους τῶν νικητῶν στὰ Λήναια. Κατὰ τὴν ἐκδότρια, πρόκειται γιὰ τὸν κωμωδὸ Ἀριστοφάνη (ἐπόμενοιο λῆμμα), ἐνῶ κατὰ τὸν Mette, ποὺ διαβάζει τὸ ὄνομα διαφορετικά, πρόκειται ἐδῶ, στὸ θραῦσμα, γιὰ κωμικοὺς ποιητές.

373. Ἀριστοφάνης Σολεύς, κωμωδός III. 1
IG XI 108 στ. 21.
Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἄρχοντος Ὑποκλέους τὸ 279 π.Χ. Βλ. καὶ προηγούμενο λῆμμα. □ *O'Connor* 71, Ghiron-Bistagne σ. 313, Sifakis σ. 49, *RE* II (1895) 970 ἄρ. 9.

374. Ἀρ[ιστοφ]ῶν, τραγικὸς ὑποκριτής IV. 3-4
Mette, V D 2 col. 3 στ. 6 (σ. 185) = *IG* II² 2325 στ. 274.
Νικητὴς μία φορά στὰ Λήναια τῆς Ἀθήνας τὸ 2ο μιστὸ τοῦ 4ου αἰ. π.Χ., ἴσως γύρω στὸ 335 (προηγείται ὁ *Εὐκ*[...]ς →953, ἔπεται ὁ *Πολυ*[→2087]). □ *O'Connor* 72, Ghiron-Bistagne σ. 313, *RE Suppl.* X (1965) 43.

375. Ἀριστος Ἀριστομένεος Αἰγιεύς, ὑποκριτής (;) II. 2
FD III 3, 125 καὶ 126.
Τιμᾶται στοὺς Δελφοὺς μὲ προξενία κτλ. ἐπὶ ἄρχοντος Πατρέα (157/6 π.Χ.), γιὰ τὴν ἐδωκε ἐκεῖ παραστάσεις: ἐπέδωκε τῷ θεῷ καὶ ἀγωνίζατο καὶ εὐδοκίμησε. Ταυτόχρονα μὲ ἄλλο ψήφισμα τιμᾶται ὁ συμπατριώτης τοῦ *Δαμοκλῆς Τιμοκράτους* (→575), ἐπειδὴ ἐνδαμήσας συναγωνίζατο [μ]ετὰ Ἀρίστιος κτλ. Τὸ τελευταῖο ρῆμα ἀποτελεῖ καὶ τὴ μοναδική, ἰσχνὴ βέβαια, ἐνδειξη ὅτι πρόκειται γιὰ σκηνικοὺς τεχνίτες (πρβ. *συναγωνιστής*). □ *O'Connor* 73, Ghiron-Bistagne σ. 313, *RE Suppl.* X (1965) 44.

376. *Ἀριστώ, κιθαρωδός (;) I/I μ.Χ.
Κριναγόρα *Ἐπίγρ.* II (Gow-Page, *Philip*, 1777-80) = *Παλ.* Ἀνθ. IX 429.
Σὲ ἐπίγραμμα τοῦ Κριναγόρα.

377. Ἀρίστων, κωμωδός IV. 3-4
Ἀθῆν. XII 539 f (Χάρης *FGrHist* 125 F 4).
Πῆρε μέρος σὲ ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις στὰ Σοῦσα τὸ 324 π.Χ. μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους τοῦ Λύκωνα (→1567) καὶ Φορμίωνα (→2579) καὶ ἄλλους τεχνίτες. □ *O'Connor* 74, Ghiron-Bistagne σ. 314, Berve 140, *RE* II (1895) 952 ἄρ. 40.

378. Ἀρίστων, τραγικὸς ὑποκριτής III. 3
Mette, V D 2 col. 7 στ. 17 (σ. 187) = *IG* II² 2325 στ. 316.
Νικητὴς μία φορά στὰ Λήναια τῆς Ἀθήνας, ἴσως μετὰ τὸ 230 π.Χ. (προηγείται ὁ *Ναύσων* →1775). Ἡ ταύτισή του μὲ τὸν Συρακόσιο (→383· πρβ. Wilhelm σ. 141 καὶ 257) εἶναι ἀβέβαιη ἐξαιτίας τῆς μεγάλης συχνότητος τοῦ ὀνόματος. □ *O'Connor* 77, Ghiron-Bistagne σ. 314 Ἀ. Συρακόσιος, *RE Suppl.* X (1965) 43 ἄρ. 39 d.

379. Ἀρίστων Ἀργεῖος, αὐλητής V
Page, *Further Epigrams* σ. 12 = [Σίμων.] *Ἐπίγρ.* 148 Bergk³ = *Παλ.* Ἀνθ. XIII 28.
Ἐπαιξε στὴν Ἀθήνα γιὰ νικητὴ χορὸ ἀνδρῶν Ἀκαμαντίδος φυλῆς μὲ διδάσκαλο τὸν Ἀντιγένη (→197) καὶ χορηγὸ κάποιον Ἰππόνικο Στρούθωνος σύμφωνα μὲ ἐπίγραμμα ποὺ ἀποδόθηκε στὸν Σιμωνίδη καὶ τὸν Βακχυλίδη: ... κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἀνδρας / εὐ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὅπα Δωρίους Ἀρίστων / Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς κτλ. Βλ. τὰ σχόλια στὴν ἐκδοσὴ τοῦ Page, σ. 11-15, ὅπου συνθέτης τοῦ ἐπιγράμματος θεωρεῖται ὁ ἴδιος ὁ διδάσκαλος Ἀντιγένης. □ *RE* II (1895) 952 ἄρ. 42, Μισσὸς σ. 44.

380. Ἀρίστων, Κῶος, αὐλητής II
Inscr. Cos 58 στ. 2 καὶ 14. Πατέρας τοῦ ὁμώνυμου αὐλητῆ (→387).

381. Ἀρίστων Μιλήσιος, αὐλητής IV. 2/3
IG XII *Suppl.* 400.
Σὲ ἐπιγραφὴ στὴ βάση χαμένου ἀγάλματος τοῦ Διθυράμβου ἀπὸ τὸ Διονύσιο τῆς Θάσου: *Διθύραμβος. Ἀρίστων Μιλήσιος ἡῦλει*. Τὸ μνημεῖο (μὲ ἄλλα τρία ἀγάλματα: *Τραγωδίας, Κωμωδίας* καὶ *Νυκτερινοῦ*, καὶ ἀντίστοιχες ἐπιγραφές μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποκριτῶν Θεοδώρου →1157 καὶ Φιλίμονος →2485 καὶ τοῦ αὐλητῆ Βατάλου →519) χρονολογεῖται στὰ μέσα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τὸν Fr. Salviat (*Thasiaca* [*BCH Suppl.* V] 1979, 155 κέ.).

394. Ἀρίστων Μενελάου, Ἀθηναῖος, [τραγικὸς ποιητής, ὥδός, ἐπῶν ποιη-
τής, ποιητής σατύρων II/I

(1) *Hesperia Suppl.* XV (1975) 60 στ. 17, 61 στ. 23, 62 στ. 43 καὶ 48 = *FD* III 2, 48 = *SIG* 711 L. (2) *FD* III 2, 11 στ. 17 Ἀρίστων Μ.

(1) Μετέσχε στὴν 4η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Ἀργείου (97 π.Χ.), ὡς θεωρὸς τῶν τεχνιτῶν, ὡς ἀσόμενος τοὺς τε παιᾶνας καὶ τὸν χορόν, ὡς ἐπῶν ποιητής καὶ ὡς ποιητής σατύρων. (2) Εἶχε ἐπίσης συμμετάσχει ὡς παῖς καὶ στὴν 1η Πυθαῖδα, ἐπὶ Τιμάρχου (137 π.Χ.), ἂν ἡ συμπλήρωση τοῦ ὀνόματος εἶναι σωστή (βλ. *BCH* 99, 1975, 187). Πατέρας του ὁ τραγικὸς ποιητής Μενέλαος (Snell 137). □ Snell 146, Sundwall σ. 31, Klaffenbach 22.

395. Ἀρίστων [Σ]π[ί]νθηρος Θεσπιεύς, κῆρυξ I. 1 μ.Χ.
Athenaeum 59 (1981) 71 στ. 9 = *SEG* 29 (1979) 452.

Νικητὴς στὰ Ἑρωτίδεια τῆς πατρίδας του γύρω στὸ 20 μ.Χ. Ἀδελφός του ὁ ὁμότεχνος Σπίνθηρ (→ 2296).

396. Ἀρίστων Στράτωνος, ἡγεμὼν παῖς II. 3
Nachtergaele ἀρ. 80 στ. 10 = *GDI* 2569 = *SIG* 690.

Στάλθηκε ἀπὸ τὸ κοινὸ τῶν τεχνιτῶν τοῦ Ἰσθοῦ στοὺς Δελφούς, γιὰ νὰ ἀγωνιστεῖ στὰ Χειμερινὰ Σωτήρια μεταξὺ 145 καὶ 125 π.Χ.

397. [Ἀριστῶνα]ξ Ἀριστῶνακ[τ]ος Πάφιος ἀπὸ Κύπρου, σαλπιστής I. 1
IG XII 9, 91 στ. 6.

Νικητὴς στὰ Ταμύνεια τῆς Εὐβοίας ἐπὶ πολεμάρχου Εὐθιππίδου (ἀρχὲς 1ου αἰ. π.Χ.). □ *PPC* A 149.

398. Ἀριστῶνυμος Ἀθηναῖος, ψιλοκιθαριστής IV. 3/4
Ἀθῆν. (1) XII 538 f (Χάρης, *FGrHist* 125 F 4) καὶ (2) X 452 f.

(1) Μετέσχε στὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου στὰ Σοῦσα τὸ 324 π.Χ. μαζί μὲ τοὺς ὁμοτέχνους Κρατῖνο Μηθύμναϊο (→ 1494) καὶ Ἀθηνόδωρο Τήϊο (→ 76) καὶ πολλοὺς ἄλλους τεχνίτες. (2) Ἐπαιξε γρίφους: τῷ δὲ Θεοδέκτη παραπλησίως ἐπαιξε γρίφους καὶ Δρομέας ὁ Κῶος, ὡς φησι Κλέαρχος (ἀπ. 93 Wehrli), καὶ Ἀριστῶνυμος ὁ ψιλοκιθαριστής. □ *RE* II (1895) 968 ἀρ. 4 + *Suppl.* IV (1924) 48 ἀρ. 12, *PA* 2186, Berve 141.

399. * Ἀριφράδης, Ἀθηναῖος, κιθαρωδός. V/IV
Ἀριστοφ. *Εκκλ.* 129 + Σχ. (Σούδα α 3940).

Ἀ. ὀνομάζεται μία ἀπὸ τὶς γυναικὲς στὶς *Εκκλησιάζουσες*. Μὲ ἀφορμὴ τὸν σχετικὸ στίχο ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς σημειώνει: ὡς ἀναμειγμένου αὐταῖς. λοιδορεῖται δὲ πρὸς γυναικας αἰσχυρὸς ὢν κιθαρωδός. Τὸ κείμενο τοῦ Ἀριστοφάνη δὲν ἐπιβεβαιώνει αὐτὴν τὴν ἐρμηνεία, οὔτε κιθαρωδὸς μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸς ἀπὸ ἄλλη πηγή. Ἄν πρόκειται

γιὰ σκῶμμα τοῦ ποιητῆ ἐναντίον τοῦ γνωστοῦ ἀπὸ τοὺς Ἰππεῖς (1278) καὶ τοὺς Σφήκες (1275 κέ.) αἰσχροποιοῦ Ἀριφράδη —πράγμα κάπως ἀπίθανο γιὰ χρονολογικοὺς λόγους—, τότε ὁ Σχολιαστὴς ἐνδέχεται νὰ συγχέει αὐτὸν μὲ τὸν ἀδελφὸ του, τὸν κιθαρωδὸ Ἀρίγνωτο (→ 301).

400. Ἀρκεσίλαος Ἰέρωνος Κορίνθιος, διδάσκαλος (τραγωδῶν) III. 2
Nachtergaele ἀρ. 9 στ. 56 = *GDI* 2565.

Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Νικοδάμου (258/7 ἢ 254/3; π.Χ.). Πρβ.]ος (→ 2744). □ Ο' Connor 79, Ghiron-Bistagne σ. 314, Sifakis σ. 162, *RE* II (1895) 1164 ἀρ. 12 + *Suppl.* X (1965) 44.

401. Ἀρμό[διος] Μάγνη[ς], αὐλητής III/II
SEG 25 (1971) 853 = *ASAA* 25-26 (41-42), (1963-64), 276.
Σὲ κατάλογο Πυθαϊστῶν ἀπὸ τὴν Τῆλο.

402. * Ἀρμονίδης, αὐλητής IV
Λουκιαν. *Ἀρμονίδης*.
Τὸ κύριο πρόσωπο τοῦ φερώνυμου διαλόγου τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπου συνομιλεῖ μὲ τὸν δάσκαλό του Τιμόθεο ἀπὸ τῆς Θήβας (→ 2417).

403. Ἀρμόξενος Θεοτιμίδου Ἰστιαιεύς, τραγῳδός III. 2
Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 37 = *GDI* 2563 = *SIG* 424.

Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρισταγόρα (260/59 ἢ 256/5; π.Χ.). □ Ο' Connor 80, Ghiron-Bistagne σ. 314, Sifakis σ. 157, *RE Suppl.* X (1965) 243.

404. Ἀρπαλος Κάστορος, Θεαδελφεύς, αὐλητής II. 4 μ.Χ.
B.G.U. IX 1900 στ. 131 = Vandoni 68.
Σὲ πάπυρο (φορολογικὸ κατάλογο) τοῦ ἔτους 196 μ.Χ. ἀπὸ τῆς Θεαδέλφειας τῆς Αἰγύπτου.

405. Ἀρποχρᾶς Μύσθου ὡς ἐτῶν λ' [οὐ]λ(η) ..ι ἀριστ(ερ), ὀρχηστής (;) I μ.Χ.
P. Strasb. 341.

Ἐπικεφαλῆς, φαίνεται, μουσικῶν συνάπτει συμβόλαιο τὸ 85 μ.Χ. μὲ τοὺς ἱερεῖς τῆς Σοκνοπαίου νήσου, προκειμένου νὰ ἐμφανιστεῖ ἐκεῖ σὲ κάποια γιορτή: ... παρέξεσθαι τὸν Ἀρποχρᾶν σὺν τοῖς ἐπαύλοις (= αὐλητές;) καὶ ὀρ[χησταῖς;] κτλ. Εἶναι ἀγράμματος. Πρβ. H. F. von Soden, *Untersuchungen zur Homologie in den griechischen Papyri Ägyptens bis Diokletian*, Κολωνία-Βιέννη 1973, σ. 97 σημ. 164.

406. II. Αἴλιος Ἀρτεμᾶς Λαοδικεοῦ[ς], κῆρυξ II. 2 μ.Χ.
Moretti, *Iscr. agon.* 70 = *Iscr. Olympia* 237.
Σὲ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία: Π(όπλιος) Αἴλιος Ἀρτεμᾶς Λαοδικεοῦ[ς],

τεσχηκέναι φησὶν αὐτόν. οὗτος οὖν ὁ Ἀρχίας Ὑπερείδην μὲν τὸν ῥήτορα καὶ Ἀριστόνικον τὸν Μαραθώνιον καὶ τὸν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἀδελφὸν Ἱμεραῖον, ἐν Αἰγίνῃ καταφυγόντας ἐπὶ τὸ Αἰάκειον, ἐπεμψεν ἀποσπᾶσας εἰς Κλεωνὰς πρὸς Ἀντίπατρον, κακεῖ διεφθάρησαν Ὑπερείδου δὲ καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι ζώντος λέγουσι. Τὸν δὲ Δημοσθένην πυθόμενος ἰκέτην ἐν Καλαυρείᾳ ἐν τῷ ἱερῷ Ποσειδῶνος καθέζεσθαι, διαπλεύσας ὑπηρετικοῖς καὶ ἀποβάς μετὰ Θρακῶν δορυφόρων ἐπειθεν ἀναστάντα βαδίζειν μετ' αὐτοῦ πρὸς Ἀντίπατρον, ὡς δυσχερὲς πεισόμενον οὐδέν. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐτύγχανεν ὄψιν ἐωρακῶς κατὰ τοὺς ὕπνους ἐκείνης τῆς νυκτὸς ἀλλόκοτον. ἐδόκει γὰρ ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Ἀρχίᾳ τραγωδίαν ὑποκρινόμενος, εὐημερῶν δὲ καὶ κατέχων τὸ θέατρον ἐνδεία παρασκευῆς καὶ χορηγίας κρατεῖσθαι. διὰ τοῦ Ἀρχίου πολλὰ φιλάνθρωπα διαλεχθέντος, ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν, ὥσπερ ἐτύγχανε καθήμενος, ὧ Ἀρχία εἶπεν οὐθ' ὑποκρινόμενός με πῶποτ' ἐπείσας, οὔτε νῦν πείσεις ἐπαγγελλόμενος. ἀρξαμένου δ' ἀπειλεῖν μετ' ὀργῆς τοῦ Ἀρχίου νῦν ἔφη λέγεις τὰ ἐκ τοῦ Μακεδονικοῦ τρίποδος, ἄρτι δ' ὑπεκρίνου. μικρὸν οὖν ἐπίσχες, ὅπως ἐπιστείλω τι τοῖς οἰκοῖ. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐντὸς ἀνεχώρησε τοῦ ναοῦ, καὶ λαβὼν βιβλίον, ὡς γράφειν μέλλων προσήνεγκε τῷ στόματι τὸν κάλαμον, καὶ δακῶν, ὥσπερ ἐν τῷ διανοεῖσθαι καὶ γράφειν εἰώθει, χρόνον τινὰ κατέσχευεν, εἴτα συγκαλυψάμενος ἀπέκλινε τὴν κεφαλὴν. οἱ μὲν οὖν παρὰ τὰς θύρας ἐστῶτες δορυφόροι κατεγέλων ὡς ἀποδειλιῶντος αὐτοῦ, καὶ μαλακὸν ἀπεκάλουν καὶ ἀνανδρον, ὁ δ' Ἀρχίας προσελθὼν ἀνίστασθαι παρεκάλει, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλῶν λόγους αὐθις ἐπηγγέλλετο διαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀντίπατρον. ἤδη δὲ συνησθημένος ὁ Δημοσθένης ἐμπεφυκὸς αὐτῷ τοῦ φαρμάκου καὶ νεκροῦντος, ἐξεκαλύψατο καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὸν Ἀρχίαν οὐκ ἂν θάνοις εἶπεν ἤδη τὸν ἐκ τῆς τραγωδίας ὑποκρινόμενος Κρέοντα καὶ τὸ σῶμα τουτὶ ῥίπτων ἄταφον. ἐγὼ δ' ὧ φίλε Πόσειδον ἔτι ζῶν ἐξίσταμαι τοῦ ἱεροῦ τὸ δ' ἐπ' Ἀντιπάτρῳ καὶ Μακεδόσιν οὐδ' ὁ σὸς νεὼς καθαρὸς ἀπολέλειπται. ταῦτα δ' εἰπὼν καὶ κελεύσας ὑπολαβεῖν αὐτὸν ἤδη τρέμοντα καὶ σφαλλόμενον, ἅμα τῷ προελθεῖν καὶ παραλλάξαι τὸν βωμὸν ἔπεσε καὶ στενάζας ἀφῆκε τὴν ψυχὴν. Στὰ ἐπεισόδια αὐτά, τοῦ 322 π.Χ., ἀναφέρεται σύντομα καὶ ὁ Ψευδο-Πλούταρχος (3β καὶ 4) καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς (3γ-δ), ἐνῶ ὁ Λουκιανὸς (5) πλάθει ἕναν σχετικὸν διάλογο ἀνάμεσα στὸν Ἀρχία καὶ τὸν Ἀντίπατρο. (6) Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀρριανὸν ὁ Ἀρχίας ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ καὶ ἀτιμῇ κατατρίψας ἐτελεύτησε τὸν βίον. Γιά τὴν πολυτάραχη ζωὴ του βλ. ἀναλυτικότερα Α. Schäfer, *Demosthenes und seine Zeit*, τ. 3, Λιψία 1887², σ. 392-94. □ Ο' Connor 87, Ghiron-Bistagne σ. 315, *RE II* (1895) 462 ἄρ. 10 + *Suppl. X* (1965) 40.

440. Ἀρχίας Εὐκλέος Ὑβλαῖος, κῆρυξ

IV

Πολυδ. IV 92.

Ὀλυμπιονίκης καὶ πυθιονίκης. Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Πολυδεύκη: *Πρότερον δ' Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἡγωνίσσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος,*

καὶ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἐφεξῆς ἐνίκα. ἐνίκα δὲ καὶ Πυθοῖ, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα Ὑβλαίῳ κῆρυκι τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ / δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνα, / ὅς τρις ἐκάρυξεν τὸν Ὀλυμπία αὐτὸς ἀγῶνα, / οὐθ' ὑποσαλπίζων οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων. Γιά τὸ κείμενο καὶ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ἐπιγράμματος βλ. Page, *Further Epigrams* σ. 424 κέ. Τὴν πρώτη Ὀλυμπιακὴ νίκη του τὴν τοποθετοῦν στὸ 364 π.Χ. □ *RE II* (1895) 463 ἄρ. 15, Moretti, *Olymp.* 422.

441. Ἀρχίας Σωτηρίδου Θηβαῖος, ῥαψωδός

I

BCH 44 (1920) 251 στ. 14.

Νικητὴς στὰ Πτώια τῆς Ἀκραΐφειας ἐπὶ ἄρχοντος Καφισοτίμου. □ Κουμανοῦδης 300.

442. Ἀρχικλῆς (Ἀρχικλέους) Λακκιάδης (Ἀθηναῖος), χορευτής

II. 1 μ.Χ.

*IG II*² 3112 στ. 16.

Μέλος νικητῆ χοροῦ Οἰνιίδος φυλῆς στὰ Διονύσια τῆς Ἀθήνας ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοπάππου (108/9 μ.Χ.). Γιά τὴ χρονολογία καὶ γιά ταυτίσεις βλ. Ἡ. Καπετανόπουλο, *AAA* 7 (1974) 392 κέ. Πρβ. —229 καὶ *PA* 2051.

442a. * Ἀρχίνος, κιθαρωδός

V

Beazley, *ARV*² 307 ἄρ. 5 (πρβ. καὶ ἄρ. 6).

Εἰκάζεται ὅτι εἶναι ὁ εἰκονιζόμενος κιθαρωδός Ἀ. καλὸς σὲ ἀμφορέα τοῦ ζωγράφου τοῦ Dutuit' πρβ. Webster, *Potter* σ. 67-8.

443. Ἀρχιππος, Ἀθηναῖος, κωμικ[ὸς] συναγωνιστής

I. 1

Mnemosyne 47 (1919) 253 Β στ. 7 Ἀ. [Νικαίου].

Σὲ κατάλογο τεχνιτῶν (Ἀθηναίων, εἰκάζεται) τῶν ἀρχῶν τοῦ 1ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τὸ Ἄργος. Ὁ ἐκδότης τὸν ταυτίζει μὲ τὸν ἐπόμενον. □ Parenti 88 a, Ghiron-Bistagne σ. 315, *RE Suppl. X* (1965) 41.

444. Ἀρχιππος Νικαίου, Ἀθηναῖος, ὠδός

I. 1

Hesperia Suppl. XV (1975) 62 στ. 41 = *FD III* 2, 48 στ. 28 = *SIG* 711 L.

Μετέσχε στὴν 4η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφοὺς, ἐπὶ Ἀργείου (97 π.Χ.), ὡς ἀσόμενος τοὺς τε παιᾶνας καὶ τὸν χορόν. Πρβ. καὶ προηγούμενο λῆμμα. □ *RE Suppl. X* (1965) 41, Klaffenbach 24.

445. Ἀρχιππος Τελέστου Βοιωτίας, ἀνὴρ χορευτής

III. 2

Nachtergaele ἄρ. 8 στ. 39 καὶ ἄρ. 9 στ. 46 = *GDI* 2564 καὶ 2565.

Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἐμμενίδα καὶ Νικοδάμου (259/8-258/7 ἢ 255/4-254/3; π.Χ.). □ *RE II* (1895) 542 ἄρ. 7.

446. Ἀρχων Ἀριστοδμήμου, Ἀθηναῖος, ὠδός

I. 1

Hesperia Suppl. XV (1975) 62 στ. 41 = *FD III* 2, 48 στ. 28 = *SIG* 711 L.

584. Δάμων Ε[ὐ]δήμου Μεγαρε[ύ]ς, τραγωδός III. 2
 Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 34 = *GDI* 2563 = *SIG* 424.
 Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρισταγόρα (260/59 ἢ 256/5; π.Χ.). □ Ο' Connor καὶ Parenti 115, Ghiron-Bistagne σ. 318, Sifakis σ. 157, *RE* IV 2 (1901) 2072 ἀρ. 11 + *Suppl.* X (1965) 135.

Δάμων → Δήμων.

585. ♂ Δαρδανίς, ἀλλητρίς V. 4
 Ἀριστοφ. *Σφ.* 1371. Μνημονεύεται ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη.

586. ♂ Δᾶτις Καρκίνου Θορίκιος (Ἀθηναῖος), τραγικός ποιητής, χορῶν V
 ὑποκριτής (;)
 Σχ. Ἀριστοφ. *Νεφ.* 1261-64, *Σφ.* 1502 κέ., *Εἰρ.* 289, 778, 788, 792, *Θεσμ.* 441, *Βάτρ.* 86.

Τὰ Σχόλια στὸν Ἀριστοφάνη μὲ ἀφορμὴ διάφορους ὑπαινιγμοὺς τοῦ ποιητῆ σημειώνουν ὅτι ὁ τραγικός ποιητὴς Καρκίνος (Snell 21) εἶχε τρία ἢ τέσσερα παιδιά καὶ παραδίδουν γι' αὐτὰ ἑξί, συνολικά, ὀνόματα: Δᾶτις, Δημότιμος, Ξέναρχος, Ξενοκλῆς καὶ Ξενότιμος. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ οἱ Σχολιαστὲς τὰ χαρακτηρίζουν, εἴτε συνολικά καὶ ἀνώνυμα εἴτε κάποτε μὲ τὸ ὄνομά τους, ὡς τραγικοὺς ποιητὲς, χορευτὲς καὶ ὑποκριτὲς. Ἀλλὰ οἱ μαρτυρίες αὐτὲς εἶναι τόσο περίπλοκες, ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ ἀπομονώσῃ κανεὶς τὰ ἀληθινὰ στοιχεῖα (βλ. τὴ σημείωση τοῦ Koster στὴν ἐκδοσὴ τῶν Ἀριστοφανικῶν Σχολίων τοῦ Τζέτζη, τ. IV 3 σ. 727· πρβ. καὶ *PA* 8254). Τὸ πιθανότερο πάντως εἶναι ὅτι μὲ βάση τις παρωδιὰς στοὺς *Σφήκες* (στ. 1498 κέ.) καὶ στὴν *Εἰρήνη* (στ. 781) καὶ τὰ ἀντίστοιχα Σχόλια οἱ «Καρκινίτες» μποροῦν νὰ περιοριστοῦν σὲ τρεῖς, τοὺς Ξενοκλῆ, Ξενότιμο καὶ Ξέναρχο. Βλ. τὰ testimonia ποὺ συγκεντρώνει γιὰ τὸν Καρκίνο (ἀρ. 21) ὁ Snell· πρβ. ἐπίσης Snell 33, 34, 70 καὶ 268, καὶ Davies σ. 283 κέ. □ *PA* 3146, *RE* IV 2 (1901) 2229.

587. Δεινίας, Ἀθηναῖος, γελωτοποιός IV
 Ἀθῆν. XIV 614 d-e.
 Ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἐξήντα» γελωτοποιοὺς τῆς Ἀθήνας, σύμφωνα μὲ μαρτυρία ποὺ σώζει ὁ Ἀθήναιος: Ἰππόλοχος δ' ὁ Μακεδὼν ἐν τῇ πρὸς Λυγκέα Ἐπιστολῇ γελωτοποιῶν μέμνηται Μανδρογένους καὶ Στράτωνος τοῦ Ἀττικοῦ. πλῆθος δ' ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίας ταύτης. ἐν γοῦν τῷ Διομέων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ξ' ὄντες τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐν τῇ πόλει διωνομάζοντο ὡς οἱ ξ' τοῦτ' εἶπον καὶ ἀπὸ τῶν ξ' ἔρχομαι. ἐν δὲ τούτοις ἦσαν Καλλιμέδων τε ὁ Κάραβος καὶ Δεινίας, ἐτι τε Μνασιγείτων καὶ Μέναιχμος, ὡς φησι Τηλεφάνης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀστεος (*FHG* IV 507). τοσαύτη δ' αὐτῶν δόξα τῆς ῥαθυμίας ἐγένετο ὡς καὶ Φίλιππον ἀκούσαντα τὸν Μακεδόνα πέμπει αὐτοῖς τάλαντον, ἵν' ἐκγραφόμενοι τὰ γελοῖα πέμπωσιν αὐτῶ. □ *PA* 3154.

588. Δείνων (vacat 11) Κορίνθιος, ἀνὴρ χορευτής III. 2
 Nachtergaele ἀρ. 8 στ. 34 = *GDI* 2564.
 Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἐμμενίδα (259/8 ἢ 255/4; π.Χ.). □ *RE* IV 2 (1901) 2395 ἀρ. 5.

589. Δείνων Δείωνος Χαλκιδεύς, ἀλλητής III. 2
 Nachtergaele ἀρ. 9 στ. 16 = *GDI* 2565.
 Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Νικοδάμου (258/7 ἢ 254/3; π.Χ.). □ *RE* IV 2 (1901) 2395 ἀρ. 4.

590. + Δείνων Ἡρακλείδου Αἰγινήτης, ἀλλητής III. 1-2
 (1) Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 28 = *GDI* 2563 = *SIG* 424. (2) *IG* II² 308 Δ.Αἰ.
 Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρισταγόρα (260/59 ἢ 256/5; π.Χ.) καί, ἂν πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο, (2) ἡῦλει γιὰ νικητὴ χορὸ παιδῶν Ἀκαμαντίδος φυλῆς στὴν Ἀθήνα, πιθανῶς τὸ 279/8 π.Χ.

591. Δ[ε]ιογένης, Ἀθηναῖος, διδάσκαλος I. 4 μ.Χ.
SEG 29 (1979) 165.
 Ἐδίδασκε χορὸ στὴν Ἀθήνα ἐπὶ ἄρχοντος Κρίσπου (83-93 μ.Χ.), σύμφωνα μὲ χορηγικὸ ἐπίγραμμα. Δ[ε]ιογένης [*Ἡραίου Οἰναῖος*] συμπλήρωσε ὁ Peek· πρβ. *SEG* 30 (1980) 131.

592. Μάρκος Δέκριος Δεκριανός, ἐπῶν καὶ μελῶν ποιητής II/III μ.Χ.
SEG 18 (1962) 716 = *SB* 10068 = *JEA* 45 (1959) 79.
 Προσφέρει ἀνάθημα στοὺς Διοσκούρους ὕστερα ἀπὸ νίκη του (νικήσας τὸν να' ἱερὸν τριετηρικὸν ἀγῶνα) σὲ ἄγνωστη πόλη, σύμφωνα μὲ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

593. Δ[ε]λφίς, Κῶος, ποιητής (;) III (;)
Inscr. Cos 137. Σὲ ἐπίγραμμα ἀπὸ τὴν Κῶ. □ Sherwin-White σ. 428.

594. Δεξιάρχης Μενεκράτ[ου] Θηβαῖος, ὥδός I. 1
Mnemosyne 47 (1919) 254 Β στ. 37.
 Σὲ κατάλογο τεχνιτῶν ἀπὸ τὸ Ἄργος. □ Κουμανούδης 420.

595. Δεξίας [...ΙΜΟΔΙΟΥ-], ἄγνωστης εἰδικότητας I. 1
BCH 109 (1985) 376 στ. 24.
 Σὲ κατάλογο (τεχνιτῶν, εἰκάζεται) ἀπὸ τὸ Ἄργος.

596. Δεξιθεός, κιθαρωδός V
 Ἀριστοφ. Ἀχ. 14 + Σχ.
 Κωμωδεῖται ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη. Βλ. Μόσχος (→1748). □ *RE* *Suppl.* III (1918) 334.

σω β', Βαρβίλλα εν 'Εφέσω δ', 'Αδριάνεια εν 'Εφέσω, 'Ολύμπια εν Σμύρνη β', 'Αδριανὰ 'Ολύμπια εν Σμύρνη β', κοινὰ 'Ασίας εν Σμύρνη, Αὐγούστεια εν Περγάμω, 'Ολύμπια εν Κυζίκω, Διδύμεια εν Μειλήτῳ β', Πύθια εν 'Ιεροπόλει, 'Ακτια εν Τύρῳ, Σεβάσμεια εν Δαμάσκῳ β', τὸν περιπόρφυρον εν Σειδόνι β', 'Αττάλῃα Καπετώλια εν 'Αφροδεισιάδι, ὑπὸ φωνασκὸν Μ. Αὐρ. Μουσαῖον τὸν καὶ 'Εορτάσιον, Σαρδιανὸν γερονσιαστήν, Δελφὸν βουλευτήν, καὶ 'Ηλείον καὶ 'Αφροδεισιάδα ἀρχιγραμματέα, τειμηθέντα ὑπὸ 'Ηλείων καὶ Δελφῶν ἀνδριᾶσι μόνον καὶ πρῶτον τῶν ἐπὶ φωνασκία. (2) Εὐλογία πιστεύεται —ἐξαιτίας τῆς ὁμοιότητος τοῦ περιεχομένου— ὅτι αὐτὸν ἀφορᾷ καὶ μιὰ ἀκέφαλη ἐπιγραφή, κατὰ τι μεταγενέστερη ἀπὸ τὴν πρώτη, ἀπὸ τὴν 'Ολυμπία, ὅπου ἀναγράφονται καὶ συμπληρωματικὰ στοιχεῖα: [Οὐαλέριος 'Εκλεκτος Σινωπεὺς -] βουλευτῆς καὶ Σμυρναῖος βουλευτῆς καὶ Φιλαδέλφεὺς βουλευτῆς καὶ 'Ιεραπολείτης βουλευτῆς καὶ Τριπολείτης βουλευτῆς καὶ Περγαῖος βουλευτῆς, κῆρυξ τρισπερίοδος ἀλειπτος, νεικήσας ἱεροὺς ἀγῶνας τοὺς ὑπογεγραμμένους: 'Ολύμπια δ', 'Ολ(υμπιάδι) σνς', σνθ', σξ' (245, 253, 257 καὶ 261 μ.Χ. ἀντίστοιχα), Καπετώλια εν 'Ρώμῃ γ', 'Αθηναῖς [Π]ρομάχου εν 'Ρώμῃ γ', 'Ρώμης αἰών[ια]. Πρβ. L. Robert, *CRAI* 1970, 11. κέ. □ Moretti, *Olymp.* 934 κέ., Knab 54, Σαδικάκης, 'Αρχ. 'Εφ. 1965, 160 ἀρ. 32.

826. "Εκτωρ Μύσθου μη(τρὸς) Τασκτορίδος "Εκτορος, αὐλ(ητής;) I μ.Χ. *P. Lond.* 257 στ. 287 (τ. II σ. 28).
Σὲ παπυρικὸ φορολογικὸ κατάλογο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

826α. * 'Εκφαντίδης, κιθαρῳδός VI/V
Beazley, *ARV*² 1619 ἀρ. 3 bis + 1705.
Εἰκονίζεται σὲ καλυκωτὸ κρατήρα τοῦ Εὐφρονίου σὲ σκηνὴν κόμου μαζὶ μετὰ τὴν αὐλητρίδα Συκῶ καὶ δύο ἄλλους ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἐπιγράφεται Μέλας (→1627α;)' πρβ. Webster, *Potter* σ. 42 καὶ 299' βλ. καὶ D. von Bothmer, *Archäologischer Anzeiger* 1976, 503 κέ. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι ὁ κωμικὸς ποιητῆς (πρβ. *PCG* V σ. 127 T 8).

827. 'Ελευσίνιος, 'Αθηναῖος, [ἱεραύλ]ης II. 2 μ.Χ.
Agora XV 330 στ. 34 = *Hesperia* 11 (1942) 43.
Σὲ πρυτανικὸν κατάλογο ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἴσως πρὶν ἀπὸ τὸ 135/6 μ.Χ. (πρβ. 'Ελληνικά 33, 1981, 236).

828. "Ελιξ Μνηοφίλου Παλληγενεύς ('Αθηναῖος), ποιητῆς παράδοξος I. 1 μ.Χ.
IG II² 3791.
Σὲ ἐρμαϊκὴ στήλῃ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ.: 'Η ἐξ 'Αρείου Πάγου βουλὴ "Ελικά Μ. Π. ποιητὴν παράδοξον αἰτησαμένου τοῦ πατρός.

829. ÷ 'Ελλαδία Βυζαντία, ὀρχηστρίς VI μ.Χ.
(1) *Παλ. 'Ανθ.* XVI 284 καὶ 286-287. (2) *Dain* ἀρ. 217.
(1) Σ' αὐτὴν εἶναι ἀφιερωμένα τρία ἐπιγράμματα τοῦ Λεοντίου Σχολα-

στικοῦ' βλ. Weinreich σ. 104 κέ. (2) Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χορεύτρια ποὺ εἰκονίζεται σὲ φιλντισένιο χτένι τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου ἀπὸ τὴν 'Αντινόῃ τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν ἐπιγραφή: νικᾷ ἡ τύχη 'Ελλαδίας κέ Βενέτων' βλ. Cameron, *Porphyrius* σ. 74 καὶ 171. □ Bier σ. 82

830. 'Ελλάδιος ὁ ἀπὸ 'Εμέτζης τῆς πόλεως, ὀρχηστῆς V μ.Χ.
Μαλάλ. XV 386.
Στὴν Κων/πολὴ ἐπὶ Ζήνωνος (490 μ.Χ.)' βλ. *Αὐτοκύων* (→488). Πρβ. Cameron, *Porphyrius* σ. 171. □ Bier σ. 82.

831. 'Ελλάνικος, αὐλητής III/II
SB 7182 στ. 95.
Σὲ πάπυρο («Protokolle eines Sklavenklubs») ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια (:) τῆς Αἰγύπτου (μετὰ τὸ 210 π.Χ.). □ *PP* V 14354 καὶ VI 16996.

832. 'Ελλάνικος 'Αργεῖος, διδάσκαλος IV. 3
(1) *IG* II² 3078. (2) *Hesperia* 12 (1943) 54 ['Ε. 'Α]ργεῖος] = *JÖAI* 35 (1943) 172 [-'Α]ργεῖος.
(1) 'Εδίδασκε στὴν 'Αθήνα νικητὴ χορὸν ἀνδρῶν 'Ερεχθίδος φυλῆς μετὰ χορηγὸν τὸν δῆμο, συνεπῶς πρὸς τὸ τέλος τοῦ 4ου αἰ. (2) "Αν οἱ συμπληρώσεις σὲ μιὰ ἄλλη χορηγικὴ ἐπιγραφή εἶναι σωστές, ἔχει διδάξει προηγουμένως καὶ χορὸ παιδῶν [Πανδίων]ίδος ἐπὶ ἄρχοντος [Φρυνί]χου (337/6 π.Χ.). □ Μιτσὸς σ. 74.

833. 'Ελπιδοφόρος Βυζάντιος, τραγῳδός III μ.Χ.
*Dura*⁹ ἀρ. 945 (III σ. 31).
Σὲ ἐπιγραφή ἀπὸ τὰ Δοῦρα Μεσοποταμίας, πιθανῶς τοῦ 218-222 μ.Χ.: Μνησθῇ 'Ελπιδοφόρος ὁ Βυζάντιος τραγῳδός, ὁ Δομιτίου [Πο]μψηϊανοῦ τοῦ ἀγνοῦ καὶ δικαίου δουκὸς τῆς ῥείπης θρεπτός, μετὰ Πρόβου (→2143) τοῦ ὑποκριτοῦ αὐτοῦ. Μνησθῇ ὁ ὡδε μένων καὶ ὁ ἀναγεινώσκων. Πρβ. *Πρώτος* (→2157). □ Parenti 166 a, *RE Suppl.* X (1965) 183.

834. Θ 'Ελπινίκη, χορεύτρια V
Beazley, *ARV*² 1032 ἀρ. 61.
Εἰκονίζεται σὲ ἀττική ἐρυθρόμορφη ὑδρία τοῦ Μουσείου Νεαπόλεως (βλ. εἰκόνα ἀρ. 3).

835. 'Ελπίνικος 'Επικράτου, 'Αθηναῖος, τραγικὸς ὑποδιδάσκαλος, χοροδιδάσκαλος, ὡδός II. 3
(1) *FD* III 2, 11 στ. 21 = *SIG* 696 B. (2) *IG* II² 1132 στ. 46 καὶ 72 = *FD* III 2, 68 στ. 32 = *SIG* 692 A στ. 33 καὶ B στ. 8. (3) *FD* III 2, 47 στ. 15 καὶ 28 = *SIG* 698.
(1) Μετέσχε στὴν 1η Πυθαῖδα τῶν 'Αθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Τιμάρχου (137 π.Χ.), ὡς διδάσκαλος τοῦ χοροῦ τῶν Πυθαϊστῶν. (2) Πρεσβευ-

τῆς τῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν τῆς Ἀθήνας στοὺς Δελφοὺς ἐπὶ ἀρχόντων Δημοστράτου στὴν Ἀθήνα καὶ Ἀριστίωνος στοὺς Δελφοὺς (130/29 π.Χ.) (ἀναγράφεται ὡς *τραγικός ὑποδιδάσκαλος*). (3) Μετέσχε καὶ στὴ 2η Πυθαῖδα, ἐπὶ Διονυσίου (127 π.Χ.), ὡς *ἀσόμενος τὸν παιᾶνα* καὶ ὡς *χοροδιδάσκαλος τ[ραγικός]* (γὰ τὴν τελευταία συμπλήρωση, τοῦ L. Robert, βλ. G. Daux, *Delphes au IIe et au Ier siècle*, Παρίσι 1936, σ. 723). □ Ο' Connor καὶ Parenti 167, Klaffenbach 67, Sifakis σ. 90, 119 καὶ 168, *RE Suppl.* X (1965) 183.

836. Ἑλπίς, αὐλήτρια

IV. 3-4

Hesperia 37 (1968) 368 στ. 4 = *SEG* 25 (1971) 178.

Σὲ ἀναθηματικὸ κατάλογο, φιαλῶν ἀφιερωμένων στὴν Ἀκρόπολιν ἀπὸ ἀπελεύθερους, τῆς περιόδου περίπου 330-310 π.Χ.: Ἑλπίς ἐμ Μ[ε]λί[τη] [οἰκοῦ](σα) [α]ὐλήτρια [ἀποφυγοῦ](σ)α Λεῖππον.

837. Ἑμμενίδης, κωμικὸς ὑποκριτής

III. 2

(1) Mette, V B 2 col. 2 στ. 12 (σ. 171) = *IG* II² 2325 στ. 96. (2) Mette, V C 2 col. 5 στ. 14 (σ. 180) = *IG* II² 2325 στ. 212.

Νικητὴς στὴν Ἀθήνα, (1) στὰ Διονύσια (προηγείται ὁ *Καλλίστρατος* → 1357, ἔπεται ὁ *Πολυκ* [→ 2098] καὶ (2) μία φορὰ στὰ Λήνια (προηγείται ὁ *Ἀριστοκράτης* → 344, ἔπεται ὁ *Αὐτόλυκος* → 489), ἴσως γύρω στὸ 280 π.Χ. □ Ο' Connor 168, Ghiron-Bistagne σ. 322, *RE Suppl.* X (1965) 184.

838. Ἑμμονος Ξενέα Βοιώτιος, ἀνὴρ χορευτής

III. 2

Nachtergaele ἀρ. 9 στ. 40 = *GDI* 2565.

Ἑμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Νικοδάμου (258/7 ἢ 254/3; π.Χ.).

838α. * Ἑμπεδοκράτης, αὐλητής

VI. 2

Beazley, *Attic Black-figure Vasepainters* σ. 79.

Εἰκονίζεται σὲ μελανόμορφο ἀμφορέα τοῦ Ἑργοτίμου (γύρω στὸ 560 π.Χ.)· πρβ. Webster, *Potter* σ. 52-3.

839. Ἑμπορίων, Ἀθηναῖος, τραγωδός

V/IV

Βλ. *Ἀμφίδημος* (→ 164).

840. Φλ. Ἐννυχος Θεσπιεύς, ὑποκριτὴς καινῆς κωμωδίας

II. 3 μ.Χ.

SEG 3 (1927) 334 στ. 42 = *Λαογραφία* 7 (1923) 178 = Mette, II C 5 d.

Νικητὴς στὰ Μουσεία Θεσπιῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀβιδίου Δημητρίου (γύρω στὸ 160 μ.Χ.). □ Parenti 168 a, *RE Suppl.* X (1965) 230 ἀρ. 81 a.

841. Ἐξάκεστος Καλλιστράτου Θηβαῖος, ὑποκριτής

I. 1

Mnemosyne 47 (1919) 253 A στ. 23.

Σὲ κατάλογο τεχνιτῶν (ὑποκριτῶν, εἰκάζεται) τῶν ἀρχῶν τοῦ 1ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τὸ Ἄργος. Πρβ. *Καλλίστρατος* (→ 1361) καὶ *Ἀθανίας* (→ 56). □

Parenti 168 b, Ghiron-Bistagne σ. 323, Κουμανούδης 627, *RE Suppl.* X (1965) 191.

842. + Ἐξηκεστίδης, Ἀθηναῖος, κιθαρωδός

V

(1) Ἀριστοφ. *Ὀρν.* 11, 763 καὶ 1527. (2) Σχ. Ἀριστοφ. *Ὀρν.* 11. (3) Ἡσύχ. ε 3840. (4) Εὐπ. ἀπ. 259 στ. 74 K.-A.

(1) Ἕνας Ἑ. κωμωδεῖται στοὺς *Ὀρνιθες* ὡς μὴ γνήσιος Ἀθηναῖος (*δοῦλος, Κάρ, βάρβαρος*) χωρὶς καμία ἄλλη ἀναφορὰ στὸ πρόσωπό του. (2) Μὲ ἀφορμὴ τὸν στ. 11 τοῦ ἴδιου ἔργου τὰ ἀρχαῖα Σχόλια (*VEI*) μᾶς πληροφοροῦν: *Τοῦτον ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ πλάνον τὰς ὁδοὺς γινώσκειν ... ἔστι δὲ καὶ ἕτερος* *** «ἔχων λύραν, ἔργον Εὐδόξου, τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον.» (= [Ἀριστοφ.] ἀπ. 692 K.-A.) μένηται δὲ αὐτοῦ καὶ *Πολέμων* ἐν τῷ *δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἑρατοσθένους ἐπιδημίας* (ἀπ. 47 Preller) λέγων· ὁ δὲ Ἐξηκεστίδης, κιθαρωδὸς πυθιονίκης. νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν *Καρνείων* ἀγῶνα τὸν ἐν *Λακεδαίμονι*, καὶ *Παναθήναια* δίδ. Ἀλλως. ὁ Ἐξηκεστίδης ὡς ξένος κωμωδεῖται. καὶ *Φρύνιχος Μονοτρόπῳ* (ἀκολουθεῖ τὸ ἀπ. 20 Kock τοῦ Φρυνίχου). Εἶναι φανερό ὅτι στὸ παραπάνω κείμενο ἔχει γίνει κάποια φθορὰ πρὶν ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα «ἔχων λύραν κτλ.». Ἄν προηγῆται μόνο χάσμα, ὅπως δέχονται πολλοί, αὐτὸ βέβαια καθιστᾷ ἀμφίβολη τὴν ἀπόδοση τοῦ ἀποσπάσματος στὸν Ἀριστοφάνη, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ δεχτοῦμε τὸν ἰσχυρισμὸ τοῦ Σχολιαστῆ ὅτι *ἔστι δὲ καὶ ἕτερος*, δεδομένου μάλιστα ὅτι τὰ παραθέματά του πράγματι μποροῦν νὰ μοιραστοῦν σ' αὐτὰ πού ἀφοροῦν ἕναν «ξένον» (*Ὀρνιθες* + Φρύνιχος) καὶ σ' αὐτὰ πού ἀφοροῦν ἕναν κιθαρωδὸ (τὰ ὑπόλοιπα). Ἄν τὸ *ἔστι δὲ καὶ ἕτερος* χρειάζεται νὰ διορθωθεῖ σὲ *ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐτέροις* (Bergk), καθίσταται σχεδὸν βέβαιη ἡ ἀπόδοση τοῦ ἀποσπάσματος πού ἀκολουθεῖ στὸν Ἀριστοφάνη καὶ ταυτόχρονα αἶρεται ἡ ἀναγκαιότητα γιὰ τὴ διχοτόμηση τοῦ προσώπου: θὰ πρόκειται γιὰ ἕναν Ἑ. κιθαρωδὸ, πού κωμωδεῖται ὡς ξένος. (3) Τὸ τελευταῖο φαίνεται νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ μιὰ γλώσσα τοῦ Ἡσυχίου: *Ἐξηκεστίδαλκίδα*· παρὰ τὸν *Ἐξηκεστίδην* καὶ *Ἀλκίδην* τοὺς κιθαρωδοὺς. Ἄν στὴ γλώσσα αὐτὴ ὁ Ἀλκίδης ταυτιστεῖ, ὅπως συνήθως γίνεται, μὲ τὸν Ἀλκαῖο (→ 131), πού κωμωδεῖται μᾶλλον ὡς ξένος, τότε ἔχουμε ἕνα πρόσθετο στοιχεῖο γιὰ τὴν ταύτιση τοῦ «ξένου» Ἐξηκεστίδη καὶ τοῦ ὁμώνυμου κιθαρωδοῦ. (4) Στὴν ἐνδειξὴ αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ προστεθεῖ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ταυτίζεται ὁ Ἐξηκεστίδης μὲ τὸν Ἐξήκεστο (ἐπόμενο λῆμμα) πού ἀναφέρεται στοὺς *Προσπάτιους* τοῦ Εὐπολῆ σὲ φθαρμένα συμφραζόμενα, ὅπου ἀναγνωρίζονται οἱ λέξεις *κιθαρωδός, μέτοικος, πρόξενος, προστάτης*. Βλ. γιὰ τὸ ὅλο πρόβλημα τὴ σημείωση τῶν Kassel-Austin στὸ ἀπ. 692 τοῦ Ἀριστοφάνη. □ *RE* VI 2 (1909) 1584 ἀρ. 6.

843. Ἐξήκεστος, κιθαρωδός (;

V

Εὐπ. ἀπ. 259 στ. 4 K.-A.

Βλ. προηγούμενο λῆμμα, μαρτυρία 4.

Ἑορτάσιος → 1751.

(1) Σύμφωνα με τὸν Πολυδεύκη: "Ερμων ἦν κωμωδίας ὑποκριτῆς" λαχὼν δὲ μετὰ πολλοὺς ὁ μὲν ἀπὴν τοῦ θεάτρου, τῆς φωνῆς ἀποπειρώμενος, τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ πάντων ἐκπεσόντων "Ερμωνα μὲν ὁ κῆρυξ ἀνεκαλεῖτο, ὁ δ' οὐχ ὑπακούσας, ζημία πληγείς, εἰσηγήσατο τοῦ λοιποῦ τῇ σάλπιγγι τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνακαλεῖν. (2) Μὲ ἀφορμὴ ἓνα χωρίο ἀπὸ τῆς Νεφέλες τοῦ Ἀριστοφάνη (στ. 537 κέ.) τὰ Σχόλια τὸν συσχετίζουν μετὰ τὸν κωμικὸ ποιητὴ "Ερμιππο (PCG V σ. 561-2 T 6) ἀναφέροντάς τον ἄλλοτε ὡς "Ερμωνα καὶ ἄλλοτε ὡς Σιμέρμωνα (Σχ. Νεφ. 541 b α): ... τὸν "Ερμιππον σκώπτει· οἱ δὲ Σιμέρμωνα τὸν ὑποκριτὴν, καὶ (αὐτόθι 541 b β): οὐδὲ πρεσβύτες· τοῦτο εἰς "Ερμωνα λέγει τὸν ὑποκριτὴν. Πρβ. Τζέτζη (Σχ. Νεφ. 534 α): ... τούτοις δὲ "Ερμιππον τὸν κωμικὸν διασύρει καὶ Σιμέρμωνα τὸν ὑποκριτὴν, καὶ (αὐτόθι 541 α): οὐδὲ πρεσβύτες· Σιμέρμων ὁ ὑποκριτῆς ἔνεκα τοῦ γελᾶν τοὺς θεωμένους τοὺς ἐγγυὺς ἐστῶτας ἔτυπτε τῇ βακτηρίᾳ. (3) Τὸ ὄνομά του πιστεύουν ὅτι λανθάνει στὴν κατακλείδα τῆς τρίτης ὑπόθεσης τῆς Εἰρήνης: τὸ δὲ δράμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος (→247) ἥνίκα Ἑρμῆν Λοιοκρότης, ὅπου προτείνονται ποικίλες διορθώσεις μετὰ ἐπικρατέστερες τοῦ Rose καὶ τοῦ Köhte: ἐνίκα "Ερμων ὑποκριτῆς (ἀντὶ γὰρ τῆς τρεῖς τελευταῖες ἀκατανόητες λέξεις τῆς παράδοσης· πρβ. PCG III 2, σ. 10 T 22). Παρόμοια καὶ ἡ πρόσφατη ἀπόπειρα τοῦ Mette (σ. 157): <ἀνεδιδάχθη δὲ ἐπὶ...>, ἥνίκα Ἑρμ(ων) ἦν ὑποκριτῆς. Βλ. RE Suppl. XII (1970) 1453. (4) "Ἰσως σ' αὐτὸν ὀφείλονται οἱ ὀνομασίες τῶν κωμικῶν προσωπείων Ἑρμώνειος σφηνοπῶγων καὶ Ἑρμώνειος δεύτερος, ποὺ ἀναγράφει ὁ Πολυδεύκης· πρβ. Pickard-Cambridge, DFA σ. 224. □ O'Connor 183, Ghiron-Bistagne σ. 324, RE Suppl. X (1965) 321 + 919 Simermon.

911. *Ε[ρμ]ῶναξ, κιθαριστής II. 2
IG II² 133 στ. 75. Ἦγωνίσσατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ Τιμοξένου τὸ 170 π.Χ.

912. *Εροτ[ίων], τραγικὸς ὑποκριτῆς III. 1
Mette, V D 2 col. 5 στ. 7 (σ. 186) = IG II² 2325 στ. 302.
Νικητὴς στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας στὶς ἀρχὲς τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. (προηγείται ὁ Ἑπαμείνων →848, ἔπεται ὁ [Ἀ]ρισ[τ-] →303). □ O'Connor 184, Ghiron-Bistagne σ. 324, RE Suppl. X (1965) 186.

913. *Ερως, ναβλᾶς
La Parola del Passato 6 (1951) 70 ἀρ. 3.
Σὲ χάραγμα στὸ σπήλαιο τοῦ Buscemi κοντὰ στὶς Συρακοῦσες.

914. *ΕΤ[-], τραγικὸς ὑποκριτῆς (:) IV
Mette, VI B 1 στ. 5 (σ. 194) = IGUR 223.
Σὲ θραῦσμα διδασκαλικῆς ἐπιγραφῆς ἀπὸ τῆ Ρώμης, ποὺ ἀφορᾷ παραστάσεις στὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Ρόδο. Δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι πρόκειται γιὰ ὄνομα.

914α. *Ἑτεοκλῆς, κιθαριστής VI. 4
Beazley, ARV² 173 ἀρ. 2.

Εἰκονίζεται σὲ κύλικα τοῦ ζωγράφου τοῦ Ἀμβροσίου μαζί με τὸν διθυραμβοποιὸ Κυδία (Page, PMG 714-5) καὶ ἄλλους ἄνδρες (ἀνάμεσά τους καὶ ἓνας νέος, ὀνόματι Μαντίθεος, ποὺ παίζει κρόταλα)· πρβ. Webster, Potter σ. 53-4.

915. Ἑτεοκλῆς Ἑτεοκλήους Ἀλέσβιος ἀ[π]ὸ Μυτιλήνης, κιθαρωδός II. 1
Klee, II C στ. 79 (σ. 16).

Νικητὴς στὰ Ἀσκληπιεία τῆς Κῶ ἐπὶ μονάρχου Θεσσαλοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ (ἴσως τὸ 178 π.Χ.).

916. *Εὐάγγελος Ταραντίνος, «κιθαρωδός» V (:)
Λουκιαν. Πρὸς τὸν ἀπαίδ. 8-10.

Ἐπιφανὴς Ταραντίνος, ποὺ φιλοδόξησε νὰ νικήσει ὡς κιθαρωδὸς στὰ Πύθια, σύμφωνα με ἓνα ἀνέκδοτο τοῦ Λουκιανοῦ: Ταραντίνος Εὐάγγελος τοῦνομα τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι ἐπεθύμησε νικήσαι Πύθια· τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι μῆτε πρὸς ἰσχυρὴν μῆτε πρὸς ὠκύτητα εὐ πεφυκότι, κιθάρα δὲ καὶ ᾧδῇ ῥαδίως κρατήσῃν ἐπέσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτόν, ἐπαινούτων καὶ βοώντων, ὅποτε καὶ τὸ μικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιο. ἤκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τοῖς τε ἄλλοις λαμπρὸς καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ· τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτήν, ὑπερφυῖς τι χρῆμα ἐς κάλλος καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγίσαι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων, θαῦμα μέγα τοῖς ὄρωσιν. ἐπεὶ δ' οὖν ποτε καὶ ἤκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν, ἔλαχε δὲ μέρος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδῃν καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον· ἐσέρχεται ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσίῳ καὶ τοῖς σμαράγδοις καὶ βηρύλλοις καὶ ὑακίνθοις, καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἢ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διεφαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστον τι καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρᾳ, ἄδῃν δὲ ἀρχεται ἀπόμουσόν τι καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν παρὰ πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν, τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ μαστιγώσαντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου· ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς καὶ τὰ σκέλη καθηματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας· ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ κἀκεῖνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ. μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἥλειος ἐσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην, ἐσθῆτα δὲ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης ἐκράτει καὶ ἀνεκηρύττετο καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ καὶ ταῖς

σφραγίσιν ἐκείναις, καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περικεῖσαι, πλουτεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὦνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδὲ ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. Ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα αὐτῆς τῆς ἱστορίας μόνο ὁ Θέσπις θὰ μπορούσε νὰ ταυτιστεῖ μὲ γνωστὸν ἀπὸ ἄλλη πηγὴ κιθαρωδὸς, αὐτὸν ποὺ ἀναφέρουν τὰ Ἀριστοφανικὰ Σχόλια (βλ. Θέσπις → 1198).

917. Εὐάγγελος Πιλί-Ἰου, Ὁξύρυγχιτης, ποιητής III. 4 μ.Χ.
Διάνγγελος P. Oxy. 2338 στ. 79 = Vandoni 71.

Τὸ πρῶτο ἔτος τοῦ Καρίνου (283/4 μ.Χ.) μετέσχε σὲ ἀγῶνα στὴ Ναύκρατη (πρβ. R. Coles, ZPE 18, 1975, 199 κέ. καὶ 204). Στὸ περιθώριο τοῦ σχετικοῦ καταλόγου, δίπλα στὸ ὄνομα, σημειώνεται: ἐτελεύτησεν).

918. ⊕ Εὐάγων, Ἀθηναῖος, χορευτὴς σατυρικοῦ δράματος V/IV
Βλ. Δίων (→ 791).

919. Εὐδαιτίδας ἀπὸ Ἀντίσσης, ὠδός V (:)
(1) Ἡσύχ. λ 694. (2) Αἴλ. Διον. λ 7 (σ. 127, 21 Erbse).
Τὸν ἀναφέρουν οἱ λεξικογράφοι (1-2) ἐρμηνεύοντας τὴν καὶ ἀπὸ ἄλλες πηγές γνωστὴ παροιμία μετὰ Λέσβιον ὠδόν (π.χ. Ζηνόβ. V 9): (1) Λέσβιος ὠδός· οἱ μὲν τὸν Εὐδαιτίδαν ἀκούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντίσσης, οἱ δὲ Φρῶνιν (→ 2583), ὁ καὶ μᾶλλον κτλ.

920. Εὐάλκης, κιθαριστής II. 1
IK 28. 1, 160 στ. 16 καὶ 18 = Michel 908 = LW 252.
Ἐμφανίστηκε στὴν Ἰασὸ ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀπόλλωνος τοῦ μετὰ Νημερτέα (ἀρχές 2ου αἰ. π.Χ.).

921. Εὐάνδρος, ὑποκριτής III. (:)
IG III 3, 45.
Σὲ κατάδεσμο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα: Εὐάνδρον [κ]αταδῶ ἐν δεσμῶι] μόλυβ[δίν]ωι καὶ [c. 17]ότην· Εὐάνδρον τ[ὸν] ὑποκ[ρ]ιτ[ήν]. Καὶ λίγο παρακάτω: Ἀστ[έ]ας Εὐά[ν]δρου τοῦ ὑποκ[ρ]ιτοῦ. □ Ἑλληνικά 35 (1984) 31 ἀρ. 10.

922. Εὐάνθης Μηθυμναῖος, κιθαριστής III. 1
IG XI 108 στ. 25.
Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἀρχοντος Ὑποκλέους τὸ 279 π.Χ. □ RE VI (1907) 846 ἀρ. 3.

923. Εὐαρχίδης Ἀμφιστράτου Βοιώτιος, κωμωδός III. 2
Nachtergaele ἀρ. 8 στ. 63 = GDI 2564.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχοντος Ἐμμενίδα (259/8 ἢ 255/4; π.Χ.). □ O'Connor 185 a, Ghiron-Bistagne σ.

325, Sifakis σ. 157, RE VI (1907) 848 ἀρ. 2 + Suppl. X (1965) 187.

924. Εὐαρχος Ἡροδότου Κορωνεύς, κωμωδός I. 1
(1) BCH 19 (1895) 340 ἀρ. 13 στ. 32 = Mette, II C 5 a (σ. 59). (2) IG VII 417 στ. 5 = Mette, II C 4 b (σ. 57). (3) IG VII 3195 στ. 27.

Νικητὴς (1) ὡς ὑποκριτὴς παλαιᾶς κωμωδίας στὰ Μουσεία τῶν Θεσπιῶν μετὰ τὸ 85 π.Χ., (2) ὡς ὑποκριτὴς στὰ Ἀμφιαράια καὶ Ρωμαῖα τοῦ Ὠρωποῦ καὶ (3) ὡς κωμωδός στὰ ἐπινίκια τῆς γιορτῆς τῶν Χαριτησίων τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐπὶ ἀρχοντος Μνασίνου. □ O'Connor 186, Ghiron-Bistagne σ. 325, Garton, Aspects σ. 250-51 ἀρ. 82, RE VI (1907) 848 ἀρ. 4.

925. Εὐβιος Αἰχμοκλέους Πάπου, ποιητής
IK 17. 2, 4328.
Σῶζονται στίχοι τοῦ σὲ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὸ Ἀρτεμίσιο τῆς Ἐφέσου.

926. Εὐβιος Εὐβίου Ἀθηναῖος, τραγικὸς χοροδιδάσκαλος, κιθαρωδός I. 1
(1) Hesperia Suppl. XV (1975) 62 στ. 39 = FD III 2, 48 στ. 26 = SIG 711 L. (2) Mnemosyne 47 (1919) 254 B στ. 18. (3) IG VII 416 στ. 20.
(1) Μετέσχε στὴν 4η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Ἀργείου (97 π.Χ.), ὡς ἀσόμενος τοὺς τε παιᾶνας καὶ τὸν χορόν. (2) Νικητὴς ὡς κιθαρωδός στὰ Ἀμφιαράια καὶ Ρωμαῖα τοῦ Ὠρωποῦ μετὰ τὸν 1ο Μιθριδατικὸ πόλεμο. (3) Ἀναγράφεται ὡς τραγικὸς χοροδιδάσκαλος σὲ κατάλογο τεχνιτῶν ἀπὸ τὸ Ἄργος. □ Parenti 186, Klaffenbach 70, Sifakis σ. 145, PA 5286, RE VI (1907) 850 ἀρ. 3 + Suppl. X (1965) 187.

927. Εὐβιος Εὐβίου Μεσσήνιος, κιθαρωδός III
Inscr. Cret. I, XXII ἀρ. 4 A στ. 28 (σ. 247).
ἔχει τιμηθεῖ μὲ προξενία καὶ πολιτεία μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ζώβιο στὸν Ὀλοῦντα Κρήτης ἐπὶ ἀρχοντος Λοκρίωνος.

928. Εὐβιος Σωστράτου, Σάμιος, κῆρυξ III. 2/3
ZPE 1 (1967) 230 στ. 3 = Michel 901.
Νικητὴς στὰ Ἡραῖα Σάμου ἐπὶ δημιουργοῦ Ἀντιπάτρου.

929. Εὐβιος Πάριος, παρωδός IV
Ἀθήν. XV 697 f-699 c.
Εἶναι γνωστὸς ἀπὸ μαρτυρίες τοῦ Πολέμωνος, ποὺ διασώζει ὁ Ἀθήναιος μαζὶ μὲ ἐλάχιστους στίχους του. Ἦταν σύγχρονος τοῦ Φιλίππου καὶ ἔγραψε τέσσερα βιβλία παρωδιῶν. Βλ. P. Brand, Corpusculum poesis epicae Graecae ludibundae, τ. 1, Λιψία 1888, σ. 50 κέ. Πρβ. Βοιωτός (→ 530). □ RE VI (1907) 858 ἀρ. 2.

930. Εὐβουλίδης Ἀνδροπεΐθου Ἀθηναῖος, ἀνὴρ χορευτὴς III. 2
Nachtergaele ἀρ. 8 στ. 40 = GDI 2564.

(1) Έμφανίστηκε στα Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος [Πειθαγόρα] μεταξύ 265 καὶ 258 (;) π.Χ. (2) Ἄν πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο —ἀναγράφεται μόνο μὲ τὸ κύριο ὄνομα—, ἔχει προηγουμένως ἐμφανιστεῖ καὶ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τοῦ 268. □ Ο' Connor καὶ Parenti 193, Ghiron-Bistagne σ. 325, Sifakis σ. 149 καὶ 157, Μιτσὸς σ. 82, *RE Suppl.* X (1965) 188.

960. Εὐκλῆς Ἰάμβου, κωμωδός II. 2
IK 28. 1, 199 στ. 14 = *LW* 284.
 Ἐμφανίστηκε στὴν Ἰασὸ ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀπόλλωνος [τοῦ δευτέρου] μετὰ Κλεάνακτα (γύρω στὸ 170 π.Χ.). □ Ο' Connor 194, Ghiron-Bistagne σ. 325, *RE Suppl.* X (1965) 188.

961. Εὐκλῆς Πολυγνώτου Τήνιος, ἐγκωμιογράφος (;) III. 1-2
IG XI 573.
 Τιμᾶται στὴ Δῆλο κατὰ τὸ 1ο μιστὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ., ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ἄλλων κοινεῖ τὸ ἱερὸν ἐγκωμιάζει οὐ ἂν ἀφίκεται.

962. Εὐκράτης, τραγικός II. 2
IG XI 133 στ. 73.
 Ἦγωνίσατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ Τιμοξένου τοῦ 170 π.Χ. □ Ο' Connor 195, Ghiron-Bistagne σ. 326, Sifakis σ. 152, *RE* VI (1907) 1058 ἀρ. 10.

963. Εὐμάρων Ἀλεξάνδρου Θεσπιεύς, ποιητὴς προσοδίου II. 3 μ.Χ.
 (1) *BCH* 19 (1895) 341 ἀρ. 15 στ. 6 καὶ 30 = *IG* VII 1773. (2) *SEG* 3 (1927) 334 στ. 11 = *BCH* 19 (1895) 343 ἀρ. 16.
 (1) Μοιράστηκε τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ προσοδίου μὲ τὸν Ἀντιφῶντα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα (→226) καὶ νίκησε στὸν διὰ πάντων στὰ Μουσεία Θεσπιῶν ἐπὶ ἄρχοντος Μητροδώρου τοῦ Ὀνησιφόρου. (2) Νίκησε ξανὰ στὰ Μουσεία ἐπὶ ἄρχοντος Ἀβιδίου Δημητρίου (γύρω στὸ 160 μ.Χ.). □ *RE* VI (1907) 1075.

964. Εὐμένης [-ο]ν Ἀμαστριανός, ποιητής II. 2 μ.Χ.
Hesperia 39 (1970) 80 στ. 37 καὶ 60 = *Année épigr.* 1969/70 ἀρ. 587.
 Νικητὴς στὰ Καισάρεια τοῦ Ἰσθοῦ τοῦ 127 μ.Χ. μὲ ποίημα εἰς θεδ[ρ]ον Τραϊαν[ο]ν καὶ εἰς τὸν οἶκον τῶν Σεβαστῶν καὶ δεύτερος στὸν διὰ πάντων τοῦ ἴδιου ἀγώνα.

965. Εὐμήδης Εὐγείτονος, Ἀθηναῖος, ὠδός II. 3
FD III 2, 47 στ. 16 = *SIG* 698 A.
 Μετέσχε στὴ 2η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Διονυσίου (127 π.Χ.), ὡς ἀσόμενος τὸν παιᾶνα. Ἔνας *E. E. Λευκονοεὺς* (*PA* 5377) μνημονεύεται σὲ ἐπιγραφή τοῦ 2ου αἰ. π.Χ. (*IG* II² 6730). Γιὸς (;) τοῦ ὁ Εὐγείτων (→931). □ Klaffenbach 73.

966. Φ. Εὐμηλος Ἥλειος, κιθαρῳδός V (;)
 Λουκιαν. *Πρὸς τὸν ἀπαίδ.* 10.
 Νίκησε στὰ Πύθια σύμφωνα μὲ ἓνα ἀνέκδοτο τοῦ Λουκιανοῦ βλ. →916.

967. Εὐμοῖρος Μελαντίχου Ταναγραῖος, ὑποκριτής I. 1
Mnemosyne 47 (1919) 253 A στ. 21.
 Σὲ κατάλογο τεχνιτῶν (ὑποκριτῶν, εἰκάζεται) τῶν ἀρχῶν τοῦ 1ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τὸ Ἄργος. □ Parenti 195 a, Ghiron-Bistagne σ. 326, *RE Suppl.* X (1965) 189.

968. Φ. Εὐμολπος, κιθαριστής
Παλ. Ἀνθ. VI 83.
 Ἀναθέτει γέρος πιά τὰ μουσικὰ ὄργανά του στὸν Ἀπόλλωνα, σύμφωνα μὲ ἐπίγραμμα τοῦ Μακηδονίου Ὑπάτου.

969. Γ. Ἀντώνιος Εὐμο[λ]πος, Κορίνθιος, ἐγκωμιογράφος I. 1 μ.Χ.
Corinth VIII 1, 14 στ. 88. Νικητὴς στὰ Ἰσθμια τοῦ 3 μ.Χ.

970. Κλαύδιος Εὐμολπος, ποιητής II (;) μ.Χ.
FD III 1, 210.
 Σὲ ἐπίγραμμα ἀπὸ τοὺς Δελφούς: *Δελφοῖς τοῖς ἱεροῖς, οἷς Πύθιος ἤδετ' Ἀπόλλων, / Κλαύδιον Εὐμολπον ποιητὴν ἄστων ἔδοξεν / ποιῆσαι[ι], μέλ-ψαντα πόλιν καὶ Πύθιον αὐτόν.* Γιὰ μία πιθανὴ ταύτιση βλ. *PIR*² II C 862.

971. Φ. Εὐνικός, Ἀθηναῖος, χορευτὴς σατυρικοῦ δράματος V/IV
 Βλ. *Δίων* (→791).

972. Εἰθνικός Εὐάνδρου Αἰτω[λός], ἄγνωστης εἰδικότητος III. 3/4
Nachtergaele ἀρ. 63 στ. 9 = *SEG* 2 (1924) 260, 6.
 Νικητὴς στὰ Αἰτωλικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἴσως τὸ 225/4 π.Χ.

973. Εὐνόμος Λοκρός (τῶν Ἐπιζεφυρίων), κιθαρῳδός
 (1) Ἀντιγ. Καρυστ. *Παραδ.* 1. (2) Στράβ. VI 1, 9. (3) Φωτ. *Βιβλ.* 131b, 32 κέ. (τ. 3 σ. 11 Henry) (Κόνων, *FGrHist* 26 F 1). (4) Κλήμ. *Προτρεπτ.* 1, 1. (5) *Παλ. Ἀνθ.* VI 54 (Σούδα π 670). (6) *Παλ. Ἀνθ.* IX 584.
 Εἶναι γνωστὸς ἀπὸ ἓνα παράδοξον, ποὺ ἀφηγοῦνται ὁ Ἀντίγονος (1), ὁ Στράβων (2) καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι συγγραφεῖς (3-6) μὲ ἀρχικὴ πηγὴ τὸν Τίμαιο (*FGrHist* 566 F 43a-b): (2) *Τοῦ δὲ Ἀληκος ποταμοῦ τοῦ διορίζοντος τὴν Ῥηγίνην ἀπὸ τῆς Λοκρίδος βαθεῖαν φάραγγα διεξιόντος ἰδιὸν τι συμβαίνει τὸ περὶ τοὺς τέττιγας· οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ τῶν Λοκρῶν περαίᾳ φθέγονται, τοῖς δ' ἀφῶνοις εἶναι συμβαίνει· τὸ δ' αἴτιον εἰκάζουσιν ὅτι τοῖς μὲν παλίνσκιόν ἐστι τὸ χωρίον ὥστ' ἐνδρόσους ὄντας μὴ διαστέλλειν τοὺς ὕμνας, τοὺς δ' ἡλιαζομένους ξηροὺς καὶ κερατώδεις ἔχειν ὥστ' ἀπ' αὐτῶν εὐφυῶς ἐκπέμπεσθαι τὸν φθόγγον. ἐδείκνυτο δ' ἀνδριὰς ἐν Λοκροῖς Εὐνόμου*

ἄτε λακωνίζων, ἀντεποιεῖτο. ὁ δὲ Στρούθας, ἰδὼν ἀτάκτως τε βοηθοῦντας καὶ ὀλίγους τοὺς πρώτους, ἐπιφαίνεται πολλοὺς τε ἔχων καὶ συντεταγμένους ἱππέας. καὶ Θίβρωνα μὲν καὶ Θέρσανδρον πρώτους ἀπέκτειναν.

1194. Θ[έρσανδρος] Ἑρμίου, ποιητής

III. 4

Inscr. Magn. 89 στ. 51 καὶ 80.

Πρεσβευτὴς τοῦ κοινοῦ τῶν τεχνιτῶν τῆς Ἰωνίας στὴ Μαγνησίᾳ Μαιάνδρου ἐπὶ στεφανηφόρου στὴν Τέω Ἀναξήνορος τοῦ Ἰφικράτους, πρὸς τὸ τέλος τοῦ 3ου αἰ. π.Χ., μεταφέρει μαζὶ μὲ τὸν συνάδελφό του Σέλευκο Μνησι[πτολέμου] (→ 2248) τὴν ἀπόφαση τοῦ κοινοῦ γιὰ τὴ συμμετοχὴ τῶν τεχνιτῶν στὰ Λευκοφρυηνά.

1195. Θερσίνοους Νικωνίδου Σικυνώνιος, χορευτὴς κωμικός

III. 2

Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 70, ἀρ. 8 στ. 73 καὶ ἀρ. 10 στ. 74 = *GDI* 2563 (*SIG* 424), 2564 καὶ 2566 (*Michel* 895).

Μετέσχε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀρισταγόρα, Ἑμμενίδα καὶ Κλεώνδα (260-252; π.Χ.). □ *Sifakis* σ. 159, 161 καὶ 165, *Skalet* 148.

1196. Θέρσιππος, ὀρχηστής

Ἀθῆν. XIV 630 b.

Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἀθήναιο: *Σκάμων δ' ἐν πρώτῳ περὶ Εὐρημάτων* (*FGrHist* 476 F 2) *σίκινιν αὐτὴν εἰρήσθαι ἀπὸ τοῦ σείεσθαι, καὶ πρῶτον ὀρχήσασθαι τὴν σίκινιν Θέρσιππον*. Βλ. τὸ ὑπόμνημα τοῦ *Jacoby* στὸ ἀπ. τοῦ Σκάμωνος.

1197. Θέσπις, ἀλλητής

IV/III

Λουκιαν. *Προμηθεὺς ἐν λόγοις* 4.

Φίλος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, παίρνει ἀπὸ αὐτὸν ὡς δῶρο ἕναν δίχρωμο ἄνθρωπο. □ *RE VI A* (1936) 64 ἀρ. 3, *PP VI* 17007.

1198. + Θέσπις Θηβαῖος, κιθαρωδός

V (;)

(1) Λουκιαν. *Πρὸς τὸν ἀπαίδ*. 9. (2) Σχ. Ἀριστοφ. *Σφ.* 1479.

(1) Τὸν ἀναφέρει ὁ Λουκιανὸς σὲ ἕνα ἀνέκδοτό του (βλ. —916). (2) Ἐνδέχεται νὰ εἶναι ὁ Θ. γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει λόγο ἕνα ἀρχαῖο σχόλιο στοὺς *Σφήκες* μὲ ἀφορμὴ τὸν στ. 1479: *Θέσπις· ὁ κιθαρωδός· οὐ γὰρ δὴ ὁ τραγικός* (ἀπὸ ἐδῶ ἢ Σοῦδα, θ 283: *Θέσπις ὄνομα κιθαρωδοῦ*). Ἄν καὶ ἡ κατηγορηματικὰ διατυπωμένη ἐρμηνεία τοῦ Σχολιαστῆ μάλλον δὲν εὐσταθεῖ —ὁ Ἀριστοφάνης στοὺς *Σφήκες* ὑπαινίσσεται πιθανότατα τὸν ὁμώνυμο τραγικὸ ποιητὴ (πρβ. στ. 1480)—, δὲν ἀποκλείεται αὐτὸς νὰ ἤξερε ἕναν κιθαρωδὸ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. □ *RE VI A* (1936) ἀρ. 2, *Κουμανούδης* 936.

1199. Θέστων Δαμοφάντου Ἀργεῖος, ἀνὴρ χορευτής

III. 2

(1) *Nachtergaele* ἀρ. 10 στ. 47 = *GDI* 2566 = *Michel* 895. (2) *Nachtergaele* ἀρ. 6 στ. 6 [Θ. *Δαμοφάντου* Ἀ.].

(1) Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχόντος Κλεώνδα (257/6 ἢ 253/2; π.Χ.). (2) Ἴσως ἔχει ἐμφανιστεῖ στὴν ἴδια γιορτὴ ἀκόμη μία φορὰ πρωτότερα. □ *Μιτσὸς* σ. 94.

1200. Θετταλός (Θέτταλος, Θεσσαλός), τραγικός ὑποκριτὴς

IV. 3

(1) *Mette*, III A 2 col. 2 στ. 6, 11, 16, 26, 28, 31 (σ. 91-2) = *IG II²* 2320 στ. 4, 9, 14, 21, 24, 28. (2) *Mette*, I col. 15 στ. 12 (σ. 35) = *IG II²* 2318 στ. 315. (3) Θ[έτταλος] *Mette*, I col. 14 στ. 68 (σ. 33) = *IG II²* 2318 στ. 282. (4) Πλουτ. Ἀλέξ. 10, 2-3. (5) (α) Πλουτ. Ἀλέξ. 29, 1-2· (β) Πλουτ. *Περὶ τῆς Ἀλέξ. τύχης* β', 2, 334 e. (6) Ἀθῆν. XII 538 f (Χάρης, *FGrHist* 125 F 4).

Εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὶς διδασκαλικὰς ἐπιγραφὰς τῆς Ἀθήνας (1-3) καὶ ἀπὸ τὴ σχέση του μὲ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο (4-6). Οἱ ἐπιγραφὰς μαρτυροῦν: (1) πολλαπλὰς ἐμφανίσεις του στὰ Διονύσια τοῦ 340 π.Χ. μὲ τὰ ἔργα Ἀχιλλεὺς τοῦ Ἀστυδάμαντος (*Snell* 60), ὁμώνυμο τοῦ Εὐαρέτου (*Snell* 85) καὶ Ἀῦγη τοῦ Ἀφαρέως (*Snell* 73) καὶ στὰ Διονύσια τῆς ἐπόμενης χρονιάς, ὁπότε καὶ ἀναδείχθηκε νικητὴς, μὲ τὰ ἔργα *Παρθενοπαῖος* τοῦ Ἀστυδάμαντος, *Φρῖζος* τοῦ Τιμοκλέους (*Snell* 86) καὶ πιθανῶς Ἀλκμέων τοῦ Εὐαρέτου. Ἡ νίκη του (τοῦ 340 π.Χ.) ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ἄλλη ἐπιγραφὴ (2), ἡ ὁποία σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς (3), ἂν ἡ συμπλήρωση εἶναι σωστὴ, ἀναγράφει καὶ τὴν ἀρχαιότερη νίκη του, στὰ Διονύσια τοῦ 347. (4) Γύρω στὸ 338 φιλοξενεῖται, φαίνεται, στὴ μακεδονικὴ αὐλὴ καὶ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου, τὸν Ἀλέξανδρο, ὡς προσωπικὸς τοῦ ἀπεσταλμένος στὸν σατράπη τῆς Καρίας Πιζώδαρο, γιὰ νὰ βρεθῇ ἀμέσως μετὰ στὴν Κόρινθο, μᾶλλον γιὰ παραστάσεις: *Ἐπεὶ δὲ Πιζώδαρος ὁ Καρίας σατράπης, ὑποδύμενος δι' οἰκειότητος εἰς τὴν Φιλίππου συμμαχίαν, ἐβούλετο τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Ἀρριδαίῳ τῷ Φιλίππου γυναῖκα δοῦναι καὶ περὶ τούτων Ἀριστόκριτον* [τὸν ὑποκριτὴ (;) —352] *εἰς Μακεδονίαν ἀπέστειλεν, αὐτὸς ἐγίνοντο λόγοι καὶ διαβολαὶ παρὰ τῶν φίλων καὶ τῆς μητρὸς πρὸς Ἀλέξανδρον, ὡς Ἀρριδαῖον ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φιλίππου γάμοις λαμπροῖς καὶ πράγμασι μεγάλοις εἰσοικειοῦντος. ὕφ' ὧν διαταραχθεὶς πέμπει Θεσσαλὸν εἰς Καρίαν τὸν τῶν τραγωδιῶν ὑποκριτὴν, Πιζωδάρῳ διαλεζόμενον ὡς χρὴ τὸν νόθον ἐάσαντα καὶ οὐ φρενήρη μεθαρμόσασθαι τὸ κῆδος εἰς Ἀλέξανδρον. καὶ Πιζωδάρῳ μὲν οὐ παρὰ μικρὸν ἤρεσκε ταῦτα τῶν προτέρων μᾶλλον· ὁ δὲ Φίλιππος αἰσθόμενος ὄντα τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸ δωμάτιον, παραλαβὼν τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ συνήθων ἕνα Φιλώταν τὸν Παρμενίωνος, ἐπετίμησεν ἰσχυρῶς καὶ πικρῶς ἐλοιδόρησεν ὡς ἀγεννὴ καὶ τῶν ὑπαρχόντων περὶ αὐτὸν ἀγαθῶν ἀνάξιον, εἰ Καρὸς ἀνθρώπου καὶ βαρβάρῳ βασιλεῖ δουλεύοντος ἀγαπᾶ γαμβρὸς γενέσθαι. τὸν δὲ Θεσσαλὸν ἔγραψε Κορινθίους ὅπως ἀναπέμψωσιν ἐν πέδαις δεδεμένον κτλ.* (5-6) Συνοδεύει τὸν Ἀλέξανδρο στὴν ἐκστρατεία καὶ παίρνει μέρος σὲ ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις (5α) στὴν Τύρο τὸ 331 καὶ (6) στὰ Σοῦδα τὸ 324 μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους του Ἀθηνόδωρο καὶ Ἀριστόκριτο (βλ. τὰ κείμενα στὸ λῆμμα Ἀθηνόδωρος —75). Πρβ. Ἰλλος (→2712). □ *O'Connor* 239, *Ghiron-Bistagne* σ. 330, *Berve* 371, *RE VI A* (1936) 182 ἀρ. 8 + *Suppl. X* (1965) 951.

Συνεργάτης τοῦ ψευδομάντη Ἀλεξάνδρου, σύμφωνα με τὸ φερώνυμο ἔργο τοῦ Λουκιανοῦ, πεθαίνει στὴ Χαλκηδόνα (150-170 μ.Χ.). Ἀντὶ χορογράφος ὀρισμένα χειρόγραφα παραδίδουν *χρονογράφος*, μάλλον λανθασμένα.

1474. Γάιος Ἰούλιος Κολλήγας Νεο[καισαρεύς], [κωμω(ς)]δὸς παράδοξος
SEG 6 (1932) 59 στ. 42 = JRS 16 (1926) 246. Π. 2 μ.Χ.

Μέλος τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν, ἐπισηφίζει τιμητικὸ ψήφισμα τῆς συνόδου γιὰ τὸν Ἑλλαδάρχη Οὐλπιο Αἴλιο Πομπηιανὸ μετὰ τὴν εὐκαιρία ἀγῶνος στὴν Ἀγκυρα τὸ 128 μ.Χ. □ Parenti 306 b, RE Suppl. X (1965) 331 ἀρ. 192 a.

1475. Κόμης Θηβαῖος, αὐλητῆς IV. 2
SEG 27 (1977) 18 = Ἀρχ. Δελτ. 25 A (1970) 147 ἀρ. 7.

Εὐλεῖ γιὰ νικητὴ χορὸ παιδῶν Λεωντίδος καὶ Αἰγνίδος φυλῆς στὰ Θαργήλια τῆς Ἀθήνας ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστοδήμου (352/1 π.Χ.). □ Κουμανοῦδης 1195a.

1476. Μάρκος Αὐρήλιος Ἡράκλειος Κόμοδος ὁ καὶ Νικαντίνοος Ἀντινοεὺς καὶ Πανοπολείτης καὶ Ἑρμοπολείτης καὶ Λυκοπολείτης καὶ Ὁξυρυγχίτης, σαλπικτῆς ἢ κήρυξ Ὀλυμπιονίκης καπιτωλιονίκης πυθιονίκης πλειστονίκης παράδοξος III. 4 μ.Χ.
Frisch ἀρ. 3 στ. 19 κέ. = P. Oxy. 2476.

Ὡς ἄρχων πρ[ῶτος] τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν τοῦ Διονύσου ὑπογράφει τὴν πράξη μετὰ τὴν ὁποία ἀναλαμβάνει καθήκοντα ἀρχιερέως τῆς συνόδου ὁ Ἀτρής (→471) τὸ 288 μ.Χ. στὴν Πανόπολη τῆς Αἰγύπτου.

1477. Κοννᾶς, αὐλητῆς V. 3-4

(1) (α) Ἀριστοφ. Ἰππ. 534 + Σχ. (β) Σούδα κ 2027. (2) Ἡσύχ. κ 3530.
(1) Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη: ἀλλὰ γέρων ὦν περιέρρει (sc. ὁ Κρατῖνος) / ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖρον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς. Γιὰ τὸ χωρίο αὐτὸ τὰ ἀρχαῖα Σχόλια σημειώνουν: ὁ Κοννᾶς αὐλητῆς ἦν καὶ μέθυστος, ὅς εἰς συμπόσια παρῆει συνεχῶς ἐστεμμένος. οὗτος Ὀλυμπιονίκης γενόμενος καὶ πολλάκις στεφανωθείς πενιχρὸς ἦν μηδὲν ἔχων ἀλλ' ἢ τὸν κότινον. ἐφ' οὗ Κρατῖνος εἶπεν (ἀπ. 349 K.-A.): «ἔσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς / ἐχθαίρῃ, Κοννᾶς δὲ πολυστέφανός σε φιλήσῃ». λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα μηδέποτε τετιμῆσθαι κτλ. (Ἀπὸ τὰ Σχόλια ἀντλεῖ ἢ Σούδα). (2) Συνήθως ταυτίζεται μετὰ τὸν κιθαριστὴ Κόννο (ἐπόμενο λῆμμα), ἂν καὶ χαρακτηρίζεται ὡς αὐλητῆς καὶ στὸ λεξικὸ τοῦ Ἡσύχιου: Κοννᾶς αὐλητῆς πενίαν ἔχων καίπερ ὦν ἀριστος. Πρβ. τὰ σχόλια τῶν Kassel-Austin στὸ ἀπ. 349 τοῦ Κρατίνου.

1478. + Κόννος Μητροβίου, Ἀθηναῖος (;), κιθαριστής (καὶ κιθαρωδός;) V
(1) Πλάτ. Εὐθύδ. 272 c καὶ 295 d. (2) Πλάτ. Μενέξ. 235 e. (3) Λιβ. Λόγ. LXIV 89 (IV σ. 478). (4) Ἀριστοφ. Σφ. 675 + Σχ. (5) Σούδα κ 2048.

(1-2) Ὁ Κόννος ὁ Μητροβίου ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα ὡς δάσκαλος τοῦ Σωκράτη πρβ. π.χ. Εὐθύδ. 272 c: ἀλλ' ἐγὼ ἐν μόνον φοβοῦμαι, —μιλάει ὁ Σωκ.— μὴ αὐτὸν ὄνειδος τοῖν ξένοιον περιάψω, ὥσπερ Κόννω τῷ Μητροβίου, τῷ κιθαριστῇ, ὃς ἐμὲ διδάσκει ἐτι καὶ νῦν κιθαρίζειν ὁρῶντες οὖν οἱ παῖδες οἱ συμφοιτηταὶ μου ἐμοῦ τε καταγελῶσι καὶ τὸν Κόννον καλοῦσι γεροντοδιδάσκαλον. Τῇ σχέσῃ του μετὰ τὸν Σωκράτη σατιρίζαν, φαίνεται, οἱ κωμικοὶ Ἀμειψίας καὶ Φρύνιχος στὰ ἔργα τους ποὺ φέρουν τὸ ὄνομά του. (3) Τὰ πλατωνικά χωρία φαίνεται πὺς ἔχει ὑπόψη τοῦ ὁ Λιβάνιος. (4) Ἐνδέχεται αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ Κόννος μῖς παροιμιακῆς φράσης (Κόννου ψῆφος) ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀριστοφάνης, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς σημειώνει: Καλλίστρατος παροιμίαν φησὶ Κόννου θρίον, παρ' ἣν παίζει Εὐφρόνιος δέ, ὅτι ἐλέχθη διὰ τὸ ἡδὺν τινα τὸν Κόννον εἶναι οἱ δὲ Κόννον λέγεσθαι τὸν κιθαριστὴν. μήποτε δὲ οὐδὲ ὅλως ἐστὶ Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν οὐδὲ (Κοννᾶς) προενεκτέον, ἀλλὰ ἐπὶ βαρὺ, ὡς Μίδας. (5) Παραλλαγή αὐτοῦ τοῦ Σχολίου διασώζει ἢ Σούδα: Κόννου ψῆφον ἐπὶ τῶν οὐδενὸς ἀξίων. ὁ δὲ Κόννος λυρωδὸς ἦν, ὡς τινὲς φασιν, τῶν ἀφώνων ὡς δὲ τινες κιθαρωδός. Εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι στὰ Σχόλια γίνεται σύγχυση μετὰ τὸν αὐλητὴ τοῦ προηγουμένου λήμματος, ἂν τελικὰ πρόκειται γιὰ χωριστὰ πρόσωπα. □ RE XI 2 (1922) 1318.

1479. Κοπρεὺς Σαραπάμμωνος, προεστὴς συμφωνίας III μ.Χ.
P. Oxy. 1275 = Vandoni 25.

Συνάπτει συμβόλαιο ἐργασίας, ποὺ σώζεται σὲ πάπυρο ἀπὸ τὴν Ὁξύρυγχο: [Ὁ]μολογοῦσιν ἀλλήλοις Αὐ[ρήλιοι] Ὀννώφρις Ἀμμω[νίου] μητρὸς [Θα]ῖσοῦτος (ἔπονται ἄλλα τέσσερα ὀνόματα), οἱ πέντε π[ρο]στίται κώμης Σούεως, καὶ Κοπρεὺς Σαραπάμμων[ος] ὁ προεστὴς συμφωνίας αὐλητῶν καὶ μουσικῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ὀννώφριν παρεληφέναι τὸν Κοπρέα μετὰ τῆς ἑαυτοῦ συμφωνίας λειτουργήσαντας τοῖς ἀπὸ τῆς προκιμένης κώμης ἐφ' ἡμέρας ἑορτῶν πέντε ἀπὸ δεκάτης Φαμενώθ τοῦ ἐνεστῶτος (ος) β' (ἔτους) μισθοῦ ἡμερησίως δραχμῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ ἄρτων ζευγῶν τεσσαράκοντα ἐλαίου ραφανίνου κοτυλῶν ὀκτὼ καὶ ὀλων τῶν ἡμερῶν οἴνου κεραμίου ἐνὸς ὄξους κεραμίου ἐνός, ἐνδεῦθεν δὲ ὁμολογῇ ὁ Κοπρεὺς ἐσχηκέναι εἰς λό[γον] ἀρ(ρ)αβῶν[ος] δραχμὰς εἴκοσι. παραλήμψ[ον]ται δὲ οἱ περὶ τὸν Ὀννώφριν [τ]ὸν Κ[οπρ]έα μετὰ τῆς ἑαυτοῦ συμφωνίας ἀπὸ τοῦ Ὁ[ξ]υρυγχείτου διὰ ὧν δέκα καὶ ἀποκα[ταστήσ]ουσι εἰς τὴν προκιμένην κώμην [-].

Κοπρεὺς → 1240.

1513. Κρύτων Βρεύκου Ἐλευθερναῖος, ὑδραύλης (;)
Βλ. Ἀντίπατρος Βρεύκου (→218).

I. 1

1514. Κτέατος Μορίμου, Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου, κιθαρῳδός
SIG 960 στ. 11 = *Inscr. Magn.* 107.
Νικητὴς σὲ σχολικοὺς ἀγῶνες στὴν πατρίδα του.

II

1515. Κτησίβιος Ἀλεξανδρεύς, ὑδραύλης
Ἀθῆν. IV 174 b κέ.

III ἢ II

Θεωρεῖται ὁ ἐφευρέτης τῆς ὑδραύλεως: ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο ἢ ὑδραυλὶς, εἴτε τῶν ἐντατῶν αὐτὸ θέλεις εἴτε τῶν ἐμπνευστῶν, Ἀλεξανδρέως ἐστὶν ἡμεδαποῦ εὕρημα, κουρέως τὴν τέχνην. Κτησίβιος δ' αὐτῷ τοῦνομα. ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ χορῶν οὕτως ὡς λέγων (ἀκολουθεῖ παράθεμα ὅπου περιγράφεται τὸ ὄργανο) ... καὶ φασὶ τοῦτο εὕρησθαι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδία ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου (182-116 π.Χ.), διαπρέψαι τέ φασὶ μεγάλως. τουτονὶ οὖν καὶ τὴν αὐτοῦ διδάξαι γυναικα Θαιῖδα. Στὴ συνέχεια ὁ Ἀθηναῖος προσθέτει καὶ μία δεύτερη ἐκδοχὴ γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ Κτησιβίου: Τρύφων δ' ἐν τρίτῳ περὶ ὀνομασιῶν (ἐστὶ δὲ τὸ σύγγραμμα περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων) συγγράψαι φησὶ (ἀπ. 111 Velsen) περὶ τῆς ὑδραύλεως Κτησίβιον τὸν μηχανικόν. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα εἰ περὶ τὸ ὄνομα σφάλλεται. Ἄν ἰσχύει αὕτῃ ἡ μαρτυρία τοῦ Τρύφωνος, πρόκειται, ὅπως δέχονται σήμερα οἱ περισσότεροι, γιὰ τὸν περίφημο μηχανικὸ πού ζεῖ ἐπὶ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου· πρβ. π.χ. Βιτρούβ. *De archit.* IX 8, 2 κέ. Βλ. καὶ *REG* 21 (1908) 326-40. □ *RE* XI 1 (1922) 2074-76, *PP* I 182, V 13421 καὶ VI 16546.

1516. Κτησιφῶν Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων
Ἀθῆν. λ V 697 c. Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἀθήναιο. □ *PA* 8895.

1517. Κτήσων, Ἀθηναῖος, τεχνίτης (;)
SIG 239 B στ. 64 + ὑπόμν. = *FD* III 5, 3 I.

Ἀναγράφεται ὡς δωρητὴς τεσσάρων ἀττικῶν δραχμῶν σὲ δελφικὸ κατὰλογο εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ ἄρχοντος Αἰσχύλου (361 π.Χ.) μαζί με ἄλλους, Ἀθηναίους τεχνίτες, καθὼς εἰκάζεται. Πρβ. *Εὐτέλης* (→986).

1518. Κτήτος, σπονδαύλης
IG XIV 618.

Σὲ ἐπιγραφικὸ κατάλογο ἀπὸ τὸ Ρήγιο.

1519. Κυδίας Εὐάνδρου Ἀργεῖος, ὑποκριτὴς
Mnemosyne 47 (1919) 253 A στ. 13.

I. 1

Σὲ κατάλογο τεχνιτῶν (ὑποκριτῶν, εἰκάζεται) τῶν ἀρχῶν τοῦ 1ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τὸ Ἄργος. □ Parenti 312 a, Ghiron-Bistagne σ. 339, Μιτσὸς σ. 111, *RE Suppl.* X (1965) 356.

1520. ☉ Κυδίδης Ἑρμιονεύς, κιθαρῳδός
Σχ. Ἀριστοφ. *Νεφ.* 967 b α.

V

Ἀναφέρεται στὰ Σχόλια τοῦ Ἀριστοφάνη: ... τὸ δὲ ἑτῆλεπορόν τι βόαμα Κυδίδου τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ ἀπὸ τινος τῶν ἀσμάτων ἑτῆλεπορόν τι βόαμα λύρας (Page, *PMG* 948, adesp. 30). Ἴσως πρόκειται γιὰ τὸν διθυραμβοποιὸ Κυδία (Page, *PMG* 714-15), ὅπως δέχονται πολλοί, ἢ γιὰ τὸν Κηδεῖδη (→1391).

1521. Κύναιθος Χῖος, ῥαψῳδός
Σχ. Πινδ. *Νεμ.* II 1 c.

VI

Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Σχολιαστὴ τοῦ Πινδάρου: Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποίησιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος τὸ γένος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραφὼς ὕμνον ἀνατέθεικεν αὐτῷ. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐραψώδησε τὰ Ὀμήρου ἐπη κατὰ τὴν ζθ' Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατος φησιν (*FGrHist* 568 F 5). □ *RE* XI 2 (1922) 2482 ἀρ. 2.

1522. Κύριλλα, μειμᾶς

II/III μ.Χ.

Peek, *GVI* 672 = *SEG* 12 (1955) 325 = *Hesperia* 13 (1944) 24.
Σὲ ἐπιτύμβιο ἐπίγραμμα ἀπὸ τῆ Βέρροια Ἡμαθίας, σύμφωνα με τὸ ὁποῖο φρόντισαν τὸν τάφο της: Κλαυδιανὸς θρέψας καὶ Κάστωρ σύνγαμος ἀνὴρ.

1523. ☉ Κώδαλος, αὐλητὴς

VI

Ἰππῶν. ἀπ. 118 στ. 11-12 West.
Τὸν μνημονεύει ὁ Ἰππῶναξ· πρβ. τοῦ ἴδιου ἀπ. 151.

Λ

1524. Λ[-Ι], Ἀθηναῖος, σαλπικτὴς
IG II² 2294 A στ. 7.

II. 2 μ.Χ.

Σὲ κατάλογο πυλωρῶν τοῦ ἔτους 37/8 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Λαβέριος →2048.

1525. Λαβεῶν τοῦ Δωροθέου .Ιολ[-Ι], ἄγνωστης εἰδικότητας
Sardis VII 1, 13 στ. 3.

II. 1-2 μ.Χ.

Εἰσηγητὴς ψηφίσματος τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν γιὰ ἀγῶνες στὶς Σάρδεις ἴσως ἐπὶ Ἀδριανοῦ. «The ethnic of Labeo may have been [Κ]ολ[οσσηνοῦ] or [Κ]ολ[οφωνίου]».

Τὸ δωδέκατο ἔτος τοῦ Γαλλινοῦ (264/5 μ.Χ.) μετέσχε σὲ ἀγῶνα στὴ Ναύκρατι· πρβ. R. Coles, *ZPE* 18 (1975) 199 κέ. καὶ 202.

1629. Μέλας Πεκύσιος, Ὁξύρυγίτης, κῆρυξ III. 3 μ.Χ.
P. Oxy. 2338 στ. 15 = Vandoni 71.

Τὸ δέκατο τρίτο ἔτος τοῦ Γαλλινοῦ (265/6 μ.Χ.) μετέσχε σὲ ἀγῶνα στὴ Ναύκρατι· πρβ. R. Coles, *ZPE* 18 (1975) 199 κέ. καὶ 202.

1630. + Μέλης Πεισίου Ἀθηναῖος, κιθαρωδός V. 4
(1) Φερεκρ. ἀπ. 6 Kock. (2) (α) Πλάτ. *Γοργ.* 501 e κέ. (β) Ἀριστείδ. III 231 καὶ 627 Behr. (3) Ἀριστοφ. *Ὀρν.* 766.

Πατέρας τοῦ γνωστοῦ διθυραμβοποιῦ Κινησία (→1406): (1) Τὸν διακωμωδοῦσε ὁ Φερεκράτης στοὺς Ἀγρίους (Λήναια 420 π.Χ.): Α. *Φέρ' ἴδω κιθαρωδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;* / Β. *ὁ Πεισίου Μέλης* — Α. *Μετὰ δὲ Μέλητα τίς;* / Β. *Ἐχ' ἀτρέμ', ἐγὼ δα, Χαῖρις* (→2594). (2) Σκωπτικὴ εἶναι καὶ μία ἀναφορὰ στὸ πρόσωπό του ποὺ κάνει ὁ Σωκράτης στὸν πλατωνικὸ *Γοργία* (2α): *Τί δέ; ὁ πατήρ αὐτοῦ (sc. Κινησίου) Μέλης ἢ πρὸς τὸ βέλτιστον βλέπων ἐδόκει σοι κιθαρωδεῖν; ἢ ἐκεῖνος μὲν οὐδὲ πρὸς τὸ ἡδιστον ἦν ἡνία γὰρ ἄδων τοὺς θεατάς.* (2β) Τὸ χωρίο αὐτὸ ἔχει ὑπόψη του ὁ ρήτορας Ἀριστείδης. (3) Ἐνδέχεται αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ Πεισίου ποὺ διακωμωδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς προδότῃ, ἀν καὶ οὔτε τὰ συμφραζόμενα οὔτε τὰ Σχόλια ἐπιβεβαιώνουν τὴν ταύτισιν. Ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ πατρωνύμου συνήθως γράφεται ὡς *Πεισίας* (PA 11777), ἀλλὰ ἴσως τὸ σωστὸ νὰ εἶναι *Πείσιος*· πρβ. FD III 5, 3 I στ. 61 (SIG 237 B), ὅπου ἀναγράφεται ἕνας Πείσιος (→2037), ἐνδεχομένως γιὸς τοῦ Μέλῃτος. □ PA 9802.

1631. Μέλῃτος, Ἀθηναῖος, τραγωδός V/IV
Βλ. Ἀμφίδημος (→164).

1632. + Μελίσκος, αὐλητής
Παλ. Ἀνθ. VI 82.
Ἀναθέτει τοὺς αὐλοὺς του στὸν Πᾶνα σύμφωνα μὲ δίστιχο ἐπίγραμμα, ποὺ ἀποδίδεται στὸν Παῦλο Σιλεντιάριο.

1633. + Μελίσκος, Θηβαῖος, αὐλητής IV
Πλουτ. *Περὶ τοῦ Σωκρ. δαιμονίου* 13, 582 d.
Φίλος τοῦ Ἐπαμεινώνδα. □ RE XV (1931) 532 ἀρ. 5, Κουμανούδης 1308.

1634. Μελίτω[ν -]νος ὁ [καὶ -], πυθικὸς καὶ κύκλιος κιθαριστ[ῆς ἱερωνει]-
κης πλεισ[τονεΐκης] παράδοξος
REG 19 (1906) 255 ἀρ. 148 bis.
Σὲ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὴν Ἀφροδισιάδα. Πρβ. L. Robert, *RPh* 4 (1930) 29-30 (*Opera* II 1129-30).

1635. Μελίτων [-]ους Καισαρεὺς ὁ καὶ Τραλλιανός, ποιητής II. 2 μ.Χ.
Hesperia 39 (1970) 80 στ. 27-33 = *Année épigr.* 1969/70 ἀρ. 587.
Νικητὴς στὰ Καισάρεια τοῦ Ἰσθμοῦ τὸ 127 μ.Χ. μὲ ποιήματα στοὺς αὐτοκράτορες.

1636. Μ]ελίτων Ξενοκλ<ε>ίδου, Ἀθηναῖος, ὠδός I. 1
Hesperia Suppl. XV (1975) 62 στ. 41 = FD III 2, 48 στ. 28 *Ἰτων Ξενοκλίδου* = SIG 711 L.
Μετέσχε στὴν 4η Πυθαΐδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφοὺς, ἐπὶ Ἀργεῖου (97 π.Χ.), ὡς ἀσόμενος τοὺς τε παιᾶνας καὶ τὸν χορόν. □ Klaffenbach 132.

1637. Μέλων Μέλωνος Ἡρακλειώτης, αὐλητής (κωμωδῶν) III. 2
Nachtergael ἀρ. 8 στ. 64 καὶ ἀρ. 9 στ. 67 = GDI 2564 καὶ 2565.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἑμμενίδα καὶ Νικοδάμου (259/8-258/7 ἢ 255/4-254/3; π.Χ.).

Μέμμιος →720 καὶ 1543.

1638. Μέμων, Ἀθηναῖος, κιθαρωδός III. 1
IG XI 105 στ. 23.
Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ Ἀριστοκρίτου τὸ 284 π.Χ. □ PA 9847.

1639. Μέμφος ὁ Σῆμος (ἢ ὁ σιμός), ὀρχηστής IV/V μ.Χ.
Παλ. Ἀνθ. XI 255.
Φαίνεται πὼς ζεῖ στὴν Ἀλεξάνδρεια σύμφωνα μὲ σκωπτικὸ ἐπίγραμμα τοῦ Παλλαδᾶ· βλ. Weinreich σ. 92 κέ. Πρβ. Cameron, *Porphyrius* σ. 177. □ Bier σ. 83.

1640. Μέναιχος, Ἀθηναῖος, γελωτοποιός IV
Ἀθήν. XIV 614 e. Βλ. →587. □ PA 9851.

1641. Μενάλκης, Ἀθηναῖος, τραγωδός V/IV
Βλ. Ἀμφίδημος (→164).

1642. + Μενάλκης Σπεύσωνος Ἀθηναῖος, κιθαρωδός, ἀνὴρ χορευτής III. 2
(1) Nachtergael ἀρ. 8 στ. 35 καὶ 82 = GDI 2564. (2) Nachtergael ἀρ. 19 = SIG 431. (3) IG XI 575 M. [Σπεύσωνο;]ς Ἀ.
(1) Μετέσχε ὡς ἀνὴρ χορευτής στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἑμμενίδα (259/8 ἢ 255/4; π.Χ.) καὶ (2) πραγματοποιοῖσε ἐμφάνισιν ἐκτὸς ἀγῶνος στὸ πλαίσιο τῆς ἴδιας γιορτῆς ὡς κιθαρωδός, γιὰ τὴν ὁποία καὶ τιμήθηκε ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς μὲ ἔπαινο καὶ στεφάνι: ... ἐπειδὴ Μ. ὁ κιθαρωδὸς παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς εἰς τὰ Σωτήρια τὸν τε ἄλλον ἀγῶνα καλῶς καὶ φιλοτίμως ἡγωνίσαστο καὶ προσapéδωκε τῷ θεῷ καὶ τοῖς Ἀμφικ[τύ]οσι τὸν ἀγῶνα ... δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσι ἐπαινεῖσθαι

στ. 421). (2) Διακωμωδεῖται στοὺς Βατράχους ὡς μεγαλόσωμος (πόθος; πόσος τις; — Σμικρός, ἡλίκος Μόλων), ὅπου τὰ ἀρχαῖα Σχόλια σημειώ-
νουν: παίζει ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων, ἀλλὰ ταυτόχρονα μᾶς πλη-
ροφοροῦν ὅτι ὑπῆρχε σχετικὴ διχογνωμία: Δίδυμός φησιν ὅτι δύο Μόλωνες
εἰσι, ὁ ὑποκριτὴς καὶ ὁ λωποδύτης· καὶ μᾶλλον τὸν λωποδύτην λέγει, ὅς ἐ-
στι μικρὸς τὸ σῶμα. Τιμαχίδας δὲ τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι νυνὶ Μόλωνα.
(3) Τὶς πληροφορίες τῶν Σχολίων τίς ἐπαναλαμβάνει ἡ Σούδα· πρβ. καὶ
Γρηγ. Κορίνθιο (VII 2 σ. 1241 Walz). □ O'Connor 346, Ghiron-Bistagne σ.
343.

1739. [-]ιος Μόμμιος Γαῖου Ῥωμ[α]ῖος, ὑποκριτὴς (;) I.1
SEG 13 (1956) 248 στ. 4 = BCH 77 (1953) 402.
Σὲ κατάλογο τεχνιτῶν (ὑποκριτῶν, εἰκάζεται) τῶν ἀρχῶν τοῦ 1ου αἰ.
π.Χ. ἀπὸ τὸ Ἄργος. □ Ghiron-Bistagne σ. 367.

1740. Μόνιμος, κωμικὸς ὑποκριτὴς II. 2
(1) Mette, III B 3 col. 4 α στ. 14 (σ. 130) = IG II² 2323 στ. 203. (2) Mette,
III B 3 col. 4 α στ. 18 καὶ 22 (σ. 130-31) = IG II² 2323 στ. 207 καὶ 211.
Ὑπεκρίνετο στὰ Διονύσια τῆς Ἀθήνας (1) τὸ 169 π.Χ. τὴν κωμωδία Χο-
ρηγῶν τοῦ Παραμόνου (Austin 187) καὶ (2) τὸ 167 τίς κωμωδίες Φάσμα τοῦ
Μενάνδρου (παλαιᾶ) καὶ Αἰτωλὸς τοῦ Κρίτωνος (PCG IV σ. 346). □
O'Connor 347, Ghiron-Bistagne σ. 344, RE Suppl. X (1965) 411.

1741. Μοσχιανὸς Σμυρναῖος, κωμωδός II μ.Χ.
Peek, GVI 438 = IGR I 396 = IG XIV 1860.
Σὲ ἐπιτύμβιο ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸ Tusculum (;): Σμυρναῖος Μοσχιανὸς ἐπεὶ
θάνον, ἐνθάδε κεῖμαι, / κωμωδός, καὶ τοῦτο διαικρίνει γε τὸ σῆμα· / Μαρ-
κιανὸς δέ μ' ἔθαψε καὶ ἐκήδευσεν, ὁδεῖται, / μήτε νέκυν προλιπὼν μήτ' ἐν
ζωαῖς ἔτ' ἐόντα· / νοσφισθεὶς βιότου δὲ τέλος καὶ μοῖραν ἐπλησα. Ὁ Μαρ-
κιανὸς τοῦ στ. 3 εἶναι πιθανῶς ὁμότεχνος καὶ περιοδεύει (;) μαζί μὲ τὸν
Μοσχιανό· γιὰ παρόμοια ζευγάρια πρβ. → 1384 καὶ 2540. □ O'Connor 348,
RE Suppl. X (1965) 411.

1742. [Μ]οσχίων, κωμικὸς ὑποκριτὴς IV/III
Mette, V C 2 col. 5 στ. 6 (σ. 180) = IG II² 2325 στ. 204.
Νικητὴς δύο φορές στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας γύρω στὸ 300 π.Χ. (προη-
γεῖται ὁ Πυρραλεὺς → 2183, ἔπεται ὁ Δημοφῶν → 659). Συνήθως ταυτίζεται
μὲ τὸν μεθεπόμενον. □ O'Connor 349, Ghiron-Bistagne σ. 344.

1743. Μοσχίων, αὐλητὴς III μ.Χ.
Βλ. Ζώσιμος (→ 1043).

1744. Μοσχίων Ἐπαινέτου Ἀρκάς, διδάσκαλος (τραγωδῶν) III. 2
Nachtergaele ἀρ. 8 στ. 59 = GDI 2564.

Μετέσχε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχοντος Ἑμμε-
νίδα (259/8 ἢ 255/4; π.Χ.). □ O'Connor 350, Sifakis σ. 160, RE Suppl. X
(1965) 411 ἀρ. 3 α.

1745. Μοσχίων Εὐδούλου Γαργαεὺς, διδάσκαλος (κωμωδῶν) III. 2
Nachtergaele ἀρ. 9 στ. 61 = GDI 2565.
Μετέσχε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχοντος Νικο-
δάμου (258/7 ἢ 254/3; π.Χ.). □ O'Connor 349, Ghiron-Bistagne σ. 344, Si-
fakis σ. 80 καὶ 163, RE Suppl. X (1965) 411 ἀρ. 3 β.

1746. Μοσχίω[ν Εὐ]δάμου, Κῶος, σαλπιστὴς II. 1
Klee, II C στ. 74 (σ. 15).
Νικητὴς στὰ Ἀσκληπιεῖα τῆς Κῶ ἐπὶ μονάρχου Θεσσαλοῦ τοῦ Θεσσα-
λοῦ (ἴσως τὸ 178 π.Χ.).

1747. Μόσχος, ὑποκριτὴς (;) IV/III
IG II² 2418.
Σὲ ἐπιγραφικὸ θραῦσμα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη μὲ ἑξὶ ὀνόματα: Μόσχο[ς],
Νικόμα[χος], Κλέων, Ἐργασί[ων], Κίττο[ς], Διονυσόδ[ωρος]. Ἐνδέχεται
νὰ εἶναι ὑποκριτές, ὅπως ὑποψιάστηκε ἡ Ghiron-Bistagne σ. 72. □ Ghiron-
Bistagne σ. 344.

1748. Μόσχος Ἀκραγαντίνος, κιθαρῳδός V
Ἀριστοφ. Ἀχ. 13 + Σχ.
Μνημονεύεται στοὺς Ἀχαρνεῖς: Ἀλλ' ἕτερον ἤσθην, ἡνίκ' ἐπὶ Μόσχῳ
ποτέ· / Δεξιθεὸς (→ 596) εἰσῆλθ' ἀσόμενος (ὁμιλητὴς ὁ Δικαιόπολις). Τὰ
ἀρχαῖα Σχόλια (REI) σημειώνουν: (I) ἡνίκ' ἐπὶ Μόσχῳ ποτέ: ἀντὶ τοῦ μετὰ
Μόσχον. ἦν δὲ οὗτος φαῦλος κιθαρῳδός, πολλὰ ἀπνευστὶ ᾄδων. (II) εἰς τὸ
αὐτό: Μόσχος κιθαρῳδός Ἀκραγαντίνος. τινὲς οὕτως, ὅτι ὁ νικήσας ἄθλον
ἐλάμβανε μόνον... ὁ δὲ Δεξιθεὸς ἀριστος κιθαρῳδός καὶ πυθιονίκης. οἱ δὲ
ψυχρὸν αὐτὸν εἶναι φασιν. Ἀπὸ τοῦ Σχολιαστῆς ἀντιγράφουν ἡ Σούδα (μ
1279) καὶ οἱ παροιμιογράφοι (Ἀποστ. XI 74, Ἀρσέν. XXV 92). □ RE XVI
(1933) 356 ἀρ. 4.

1749. Μόσχος Ἀναξίππου Προυσιεύς, ἐγκωμιογράφος I. 1
IG VII 419 στ. 12.
Νικητὴς ἐνκωμίῳ λογικῷ στὰ Ἀμφιαράια καὶ Ῥωμαῖα τοῦ Ὠρωποῦ ἐπὶ
ἀρχοντος Λυσιμένου τοῦ Φιλίππου (μετὰ τὸν 1ο Μιθριδατικὸ πόλεμο).

**1750. + Μόσχος Σωσικλείδου (ἢ Σωσικλέους) Σικυώνιος, χορευτὴς κω-
μικός** III. 2
(1) M. (vacat 12) Σικ. Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 74 = GDI 2563 = SIG
424. (2) M. Σωσικλείδου Σ. Nachtergaele ἀρ. 8 στ. 72 = GDI 2564. (3) M.
Σωσικλέους Σ. Nachtergaele ἀρ. 9 στ. 77 = GDI 2565.

1848. ☉ Νικόλεως, Ἀθηναῖος, χορευτὴς σατυρικοῦ δράματος V/IV
Βλ. *Δίων* (→791).
1849. Νικόλογος Ἀρκάς, κωμωδός III. 2
IG XI 113 στ. 25.
Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἄρχοντος [Ἀρχεδάμα] τὸ 263 π.Χ. □
Ghiron-Bistagne σ. 346, Sifakis σ. 150.
- 1849α. *Νικόμα<χο>ς, κιθαρωδός V. 3
Beazley, *ARV*² 1029 ἀρ. 20.
ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ εἰκονιζόμενος κιθαρωδὸς Ν. καλὸς σὲ κωδωνό-
σχημο κρατήρα του ἀγγειογράφου τοῦ Πολυγνώτου (στὸ Μητροπ. Μου-
σεῖο Ν. Ὑόρκης)· πρβ. G. M. A. Richter - L. F. Hall, *Red-figured Athenian*
Vases in the Metropolitan Museum of Art, I (1936) σ. 158 κέ. Πρβ. καὶ Web-
ster, *Potter* σ. 50. Ἴσως δὲν χρειάζεται νὰ διορθωθεῖ τὸ ὄνομα, ἂν ὑποτεθεῖ
ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ὑποκοριστικὸ *Νικομάς*.
1850. + Νικόμαχος, τραγικὸς ὑποκριτὴς V. 3
(1) Mette, *V A* 2 col. 1 στ. 3 (σ. 164) = *IG* II² 2325 στ. 23. (2) Σχ. Ἀρι-
στοφ. *Βάτρ.* 1506.
(1) Ἀναγράφεται δεῦτερος στὸν κατάλογο τῶν ὑποκριτῶν ποὺ νίκησαν
στὰ Διονύσια τῆς Ἀθήνας, συνεπῶς ἡ (πρώτη) νίκη του πέφτει μετὰ τὸ 447
π.Χ. (2) Ὅπως ἔχει ὑποδείξει ὁ Capps, ἴσως αὐτὸν ἐννοεῖ ὁ ἀρχαῖος Σχο-
λιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνη ἀναφέροντας μιὰ ἐναλλακτικὴ ἐκδοχὴ γιὰ τὴν
ταυτότητα τοῦ Νικομάχου (*PA* 10934) ποὺ μνημονεύεται ὡς νεκρὸς στοὺς
Βατράχους (στ. 1506 καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων / καὶ τουτὶ τοῖσι πορι-
σταῖς, Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ, τότε δ' Ἀρχενόμῳ): οὐ πάντως δὲ ὁ
Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἐστίν ... οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος. ἀλλὰ ἦτοι ὁ τραγι-
κὸς ὑποκριτὴς ἢ ὁ πολίτης κτλ. □ O'Connor 366, Ghiron-Bistagne σ. 346,
RE Suppl. X (1965) 415 ἀρ. 13 α.
1851. Νικόμα[χος], ὑποκριτὴς (:) IV/III
Βλ. *Μόσχος* (→1747). □ Ghiron-Bistagne σ. 346.
1852. Νικόμαχος, μουσικὸς IV
Πλίν. *Nat. hist.* XXXVII 7.
Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Πλίνιο· βλ. Ἰσμηνίας (→1295, μαρτυρία 10).
1853. ☉ Νικόμαχος Ἀθηναῖος, χορευτὴς σατυρικοῦ δράματος V/IV
Βλ. *Δίων* (→791).
1854. Νικόμαχος Θεουκλέους, Κῶος, ἐγκωμιογράφος I μ.Χ.
Robert, *Études épigraphiques* σ. 22.
Ἀναγράφεται ὡς νικήσας ἐγκωμίῳ τῷ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα Καίσαρα θε-

- οὔ υἱὸν Σεβαστὸν σὲ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Κῶ. □ Sherwin-White σ. 499.
1855. Νικόμαχος Ἱεροκλέους Ἀθηναῖος, κωμωδός, κωμωδοποιός III
(1) *IG* XI 115 στ. 19 *Ἰθ*.....λος Ἱεροκλέ[ους] Ἀ. (2) *IG* XI 113 στ. 26
Ν. Ἀ. (3) *IG* XI 638. (4) *MDAI(A)* 72 (1957) 224 ἀρ. 58 *Νικ*όμ. Ἰ. Ἀ.
Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἄρχοντων (1) [Φίλλιος] ὡς κωμωδός
τὸ 259 π.Χ. καὶ (2) [Ἀρχεδάμα] ὡς κωμωδοποιός τὸ 263 καὶ (3) τιμᾶται μὲ
προξενία στὸ ἴδιο νησί —στὸ τιμητικὸ ψήφισμα δὲν ἀναγράφεται ἡ ιδιότη-
τά του. (4) Τιμᾶται στὴ Σάμο ὡς ποιητὴς κωμωδίας. Γιὰ τὸ συσχετισμὸ
αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν βλ. *MDAI(A)* 72 (1957) 224 κέ. □ O'Connor 538,
Ghiron-Bistagne σ. 346, Sifakis σ. 27, 150 καὶ 151, Austin 175, *PA* 10938.
1856. Νικόμαχος Πολυκλείδου Βοιώτιος, κωμωδός III
Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 54 = *GDI* 2563 = *SIG* 424.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος
Ἀρισταγόρα (260/59 ἢ 256/5; π.Χ.). □ O'Connor 367, Ghiron-Bistagne σ.
347, Sifakis σ. 158, *RE Suppl.* X (1965) 415 ἀρ. 13 β.
1857. Νικομένης Διοκ[-], ἄγνωστης εἰδικότητος III. 2
Nachtergaele ἀρ. 2 στ. 9 = *FD* III 1, 478.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν γύρω στὸ 265.
1858. Νικομήδης[ς], ῥαψωδός III
BCH 99 (1975) 102 στ. 5. Νικητὴς στὰ Μεγάλα Ἑρεθίμια τῆς Ρόδου.
- Νικομήδης → Νεικομήδης.
1859. Νικόπολις [-], σαλπικτὴς (:) II (:)
IG IX 2, 530.
Σὲ θραῦσμα καταλόγου νικητῶν στὰ Ἐλευθέρια τῆς Λάρισας. Ἴσως εἶ-
ναι σαλπικτὴς, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴ σειρὰ ἀναγραφῆς του.
1860. + Νικόπολις Θεογεϊτονος Βοιώτιος, αὐλητὴς III. 2
(1) Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 29 = *GDI* 2563 = *SIG* 424. (2) *BCH* 98 (1974)
180 ἀρ. 3.
Ἐμφανίστηκε (1) στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχον-
τος Ἀρισταγόρα (260/59 ἢ 256/5; π.Χ.) καὶ (2), ἂν πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο
—ἀναγράφεται μόνο μὲ τὸ κύριο ὄνομα— στὸν Ὀρχομενὸ Βιωτίας ἐπὶ
ἄρχοντος Τιμόλλιος.
1861. Νικόστρατος, τραγικὸς ὑποκριτὴς V/IV
(1) Ξενοφ. *Συμπ.* VI 3. (2) Πολύαιν. *Στρατηγ.* VI 10. (3) (α) Ζηνόβ. I
42 (Miller, *Mélanges* σ. 353)· (β) Παροιμιογρ. *Appendix* II 9 α καὶ Μακ. III
46 (*CPG* I σ. 395 καὶ II σ. 160)· γ) Σούδα ε 155. (4) Φιλοδ. *Ῥητορ.* I 197, 7

2421. Τιμοκράτης Τ[-] Χίος, τεχνίτης (:) III. 3-4
FD III 3, 218-219.

Ἱερομνήμων τῶν Χίων στοὺς Δελφούς, ὅπου καὶ τιμᾶται μὲ δύο ψηφίσματα τὸ 2ο μισθὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. ἴσως εἶναι τεχνίτης, γιὰ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο ψηφίσματα ἐπισυνάπτεται δόγμα τῶν Αἰτωλῶν γιὰ τοὺς τεχνίτες τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Ἰσθμοῦ βλ. Klaffenbach σ. 72.

2422. Τιμοκράτης ... ω]νος Θηβ[αῖος], α[θλητής] II/I
IG VII 2448 στ. 10.

Σὲ κατάλογο νικητῶν ἀπὸ τῆς Θήβας. □ Κουμανούδης 1966.

2423. Τιμόξενος Ἀρχενίκου, Ἀθηναῖος, ὥδός II. 3
FD III 2, 47 στ. 12 = SIG 698 A.

Μετέσχε στὴ 2η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Διονυσίου (127 π.Χ.), ὡς ἀσόμενος τὸν παιᾶνα. □ Klaffenbach 159.

2424. Τιμόστρατος Κυζικηνός, αθλητής III. 1

IG XI 107 στ. 17, 108 στ. 22 καὶ 161 A στ. 100.

Ἐπεδείξατο τῷ θεῷ στὴ Δῆλο ἐπὶ ἀρχόντων Χάρμου τὸ 280 π.Χ. καὶ Ὑποκλέους τὸ ἐπόμενο ἔτος.

2425. Τιμούχος Λαμίου, Ἀθηναῖος, ὥδός I. 1

Hesperia Suppl. XV (1975) 61 στ. 32 = BCH 62 (1938) 363 στ. 8/9.

Μετέσχε στὴν 4η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Ἀργείου (97 π.Χ.), ὡς ἀσόμενος τοὺς τε παιᾶνας καὶ τὸν χορόν. Πιθανῶς πατέρας τοῦ ὁ Λάμιος Τιμούχου Ῥαμνούσιος (IG II² 1012) βλ. J. Bousquet, BCH 62 (1938) 368.

2426. Τίμων, κιθαρωδός III

Ἀντιγ. Καρυστ. Παράδ. 169.

Μαθητὴς τοῦ Ἀριστοκλῆ (→340): Περί δὲ φυτῶν τῆς ἀκάνθου εἶδος Ἀριστοτέλην (ἀπ. 269) φάσκειν περὶ τὴν Ἐρύθην ἀνευρίσκεσθαι διαποίκιλον τὴν χρῶαν, ἐξ οὗ πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμων δὲ ὁ κιθαρωδὸς εἶχεν καὶ ἐπεδείκνυν πολλοῖς, φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀρ[ισ]τοκλῆν δεδωρῆσθαι κτλ. □ RE VI A 2 (1937) 1303.

2427. Τίμων Εὐκλείδου, Ἀθηναῖος, ὥδός, τραγικὸς συναγωνιστής II. 4
FD III 2, 49 στ. 17/18 καὶ 32 = SIG 728 K.

Μετέσχε στὴν 3η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς ἐπὶ Ἀγαθοκλέους (105 π.Χ.), πιθανῶς ὡς ἀσόμενος τοὺς παιᾶνας καὶ σίγουρα ὡς συναγωνιζόμενος (τραγωδοῖς). □ O'Connor 465, Ghiron-Bistagne σ. 359, Klaffenbach 160, Sifakis σ. 169, RE Suppl. X (1965) 952.

2427a. * Τιμωνίδης, κιθαρωδός V. 1
Beazley, ARV² 637 ἀρ. 29.

Ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ νέος ποὺ εἰκονίζεται στὴ μιὰ πλευρὰ ἐρυθρόμορφου ἄττικου ἀμπορέα τῆς Βιέννης, μὲ παράσταση στὴν ἄλλη πλευρὰ Νίκης (ποὺ κρατᾷ κιθάρα) καὶ ἐπιγραφή T. καλός· πρβ. Webster, Potter σ. 164.

2428. Κύντος Μάρκιος Τιτιανὸς Χολλείδης (Ἀθηναῖος), κωμωδὸς περιοδονεῖκης I μ.Χ.

Peek, GVI 681 = IG II² 12664.

Βλ. Κύντος Μάρκιος Στράτων (→2313). □ O'Connor 466, RE Suppl. X (1965) 952-53.

Τίτος →31, 134, 270, 505, 521, 551, 787, 994, 1147, 1270, 1694, 1783, 2224, 2367 καὶ 2479.

Τιτύρα →2701.

2429. * Τίτυρος, μιμολόγος

Παλ. Ἀνθ. VII 556. Σὲ ἐπιτύμβιο ἐπίγραμμα Θεοδώρου Ἀνθυπάτου.

2430. * Τληπόλεμος, τραγικὸς ὑποκριτής V

Σχ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1266.

Ἦταν ὑποκριτὴς τοῦ Σοφοκλῆ σύμφωνα μὲ ἐναλλακτικὴ ἐκδοχὴ ποὺ ἀναφέρουν τὰ ἀρχαῖα Σχόλια στὶς Νεφέλες (στ. 1266): ἄλλοι δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν εἶναι τὸν Τληπόλεμον, συνεχῶς ὑποκρινόμενον Σοφοκλεῖ (πρβ. TrGF IV σ. 51 T 42). Ἡ πρώτη, καὶ πιθανότερη, ἐκδοχὴ εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ὁμώνυμο μυθικὸ ἥρωα ποὺ ἐμφανιζόταν στὴν τραγωδία Αἰκύμνιος τοῦ Ξενοκλῆ (Snell 33 T 1 καὶ F 2). Στὰ σχόλια τοῦ Τρικλινίου καὶ στὰ Νεώτερα ἀνώνυμα γιὰ τὸ ἴδιο ἀριστοφανικὸ χωρίο ἀναφέρεται ὁ T. ὡς ποιητής. □ O'Connor 467, Ghiron-Bistagne σ. 359, RE VI A 2 (1937) 1618 ἀρ. 3.

2431. Τνεφερῶς, ὀρχήστρια II/III μ.Χ.

Vandoni 15 = B.G.U. VII 1648.

Σὲ πάπυρο ἀπὸ τῆς Φιλαδέλφειας Αἰγύπτου: Τνεφερῶτι ὀρχηστρία παρὰ Παψεῖτος Ὀννόφρε[ως] ἡ[γ]οούμενος συνόδου κώμ[ης] Τάνεως. Βού[λομ]αι παραλαβ[ῆ]ν σε ἐφ' ἡμέρας δ' ἀπὸ λ' ἕως [γ' τοῦ -].

2432. Τολ[μίδης], [τραγικὸς ὑποκριτ]ής IV

Mette, V E στ. 1 (σ. 189) = IG II² 2419.

Πρῶτος σὲ κατάλογο, ποὺ, ὅπως εἰκάζεται, ἀναγράφει ὑποκριτὲς ποὺ νίκησαν στὰ Διονύσια τῆς Ἀθήνας [παλαιὰς ἀναδιδάσκ]οντες (μετὰ τὸ 386 π.Χ.). Πρβ. Mette, V A 2 col. 2 ὑπόμν. στ. 13-17 (σ. 165). □ Ghiron-Bistagne σ. 369.

τὰ τὸ ἐξῆς καὶ τὸν διὰ πάντων, ἐν Σικυῶνι Καισάρεια καὶ τὸν διὰ πάντων, ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπεῖα καὶ τὸν διὰ πάντων. Α. Βεΐβιος Οὐρσουλος ὁ πατὴρ ἀνέστησεν. ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς). Βλ. Ε. J. Jory, «Α παῖς κωμῶδος and the διὰ πάντων», *BICS* 14 (1967) 84 κέ. Πρβ. καὶ L. Robert, *REG* 79 (1966) 752.

2577. Φοιβάδης, κιθαρωδός

IV (;

Ἀλκίφρ. III 19, 10.

Μετέσχε σὲ συμπόσιο στὴν Ἀθήνα σύμφωνα μὲ παρασιτική ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλκίφρονος ... καίτοι γε καὶ Φοιβάδης (Φοιβιάδης ν.λ.) ὁ κιθαρωδὸς καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα (→2213) καὶ Φιλιστῖ[α]δην (→2508) οὐκ ἀπελείποντο.

Φοῖβος →1410

2578. Φορμίων, τριηραύλης

IV

Δημοσθ. XVIII 129.

Μὲ δική του πρωτοβουλία ἡ μητέρα τοῦ ρήτορα Αἰσχίνη διέκοψε τὴν πορνεία, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Δημοσθένης: ἀλλὰ πάντες ἴσασι ταῦτα, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. ἀλλ' ὥς ὁ τριηραύλης Φορμίων, ὁ Δίωνος τοῦ Φρεαρρίου (*PA* 4521) δοῦλος, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς καλῆς ἐργασίας; Βλ. Wankel σ. 701 κέ.

2579. Φορμίων, κωμικὸς ὑποκριτής

IV. 3

(1) Ἀθῆν. XII 539 a (Χάρης, *FGrHist* 125 F 4). (2) [Φο]ρ[μίων] Mette, *V* C 2 col. 3 στ. 17 (σ. 179) = *IG* II² 2325 στ. 198.

(1) Μετέσχε στὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου στὰ Σοῦσα τὸ 324 π.Χ. μαζί μὲ τοὺς συναδέλφους τοῦ Ἀρίστωνα (→377) καὶ Λύκωνα (→1567). (2) Ἄν ἡ συμπλήρωση εὐσταθεῖ, ἔχει νικήσει ἴσως πρὶν στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας (προηγούνται ὁ *Ναυσικράτης* →1773 καὶ ὁ Ἀμφιχάρης →169). □ O'Connor 498, Ghiron-Bistagne σ. 362, Berve 811, *RE Suppl.* X (1965) 538.

2580. Φορύστας Τρίακος, Ταναγραῖος, κῆρυξ, δρομεύς

III

Moretti, *Iscr. agon.* 38 = *IG* VII 530.

Σὲ ἐπίγραμμα ἀπὸ τὴν Τανάγρα: *Εἰκόνα τήνδε ἀνέθηκε Φορύστας παῖς ὁ Τρίακος / κῆρυξ νικήσας καλὸν ἀγῶνα Διός / ἄλλους τε ἀθλοφόρους πτανοῖς ποσὶν εἶλον ἀγῶνας, / εὐόλβου δὲ πάτρας ἄστνυ καλὸν στεφανοῖ. Καφισίας ἐπέεισε. Καλὸς ἀγὼν εἶναι πιθανότατα ἡ Ὀλυμπιάδα* πρβ. Πaus. VI 10, 7. □ Moretti, *Olymp.* 1018.

Φοῦριος →1389.

2581. Φρασ[ί]λαος Τεισικράτους Ἀθηναῖος, τραγῶδης

III. 2

Nachtergaele ἀρ. 10 στ. 52 = *GDI* 2566 = Michel 895.

Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικὰ Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Κλεώνδα (257/6 ἢ 253/2; π.Χ.). □ O'Connor καὶ Parenti 499, Ghiron-Bistagne σ. 362, Sifakis σ. 164, *PA* 14985, *RE Suppl.* X (1965) 538.

2582. Φροντι[κ]ῆς Φροντίου τοῦ Φροντίου, Φωκαεύς, χοροδιδάσκαλος

JÖAI 15 (1912) 48 ἀρ. 7 στ. 8.

II. 4 μ.Χ.

Σὲ κατάλογο Φωκαέων ποὺ ὕμνησαν τὸν Ἀπόλλωνα στὴν Κλάρο ἐπὶ πρυτάνεως Κλαρίου Ἀπόλλωνος τὸ ρ' (184-85 μ.Χ.).

2583. Φρῦνις Κάμωνος (ἢ Κάνωπος) Μιτυληναῖος, αὐλωδός (;, κιθαρωδός,

κιθαριστής

V

(1) Ἀριστοφ. *Νεφ.* 971 + Σχ. + Σοῦδα φ 761. (2) Φερεκρ. ἀπ. 145 Kock. (3) Τιμοθ. Μιλ. ἀπ. 26 Page. (4) Ἀριστοτ. *Μεταφ.* 993 b 16.

Ὁ γνωστὸς νεωτεριστὴς μουσικὸς ποὺ σκώπτεται ἀπὸ τοὺς κωμικοὺς τῆς Ἀθήνας. (1) Ἡ κυριότερη μαρτυρία γιὰ τὴ ζωὴ του προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀριστοφανικά Σχόλια (*Νεφ.* 971 a α): ὁ Φρῦνις κιθαρωδὸς Μιτυληναῖος. οὗτος δὲ δοκεῖ πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις κιθαρωδικῇ νικῆσαι Παναθήναια ἐπὶ Καλλίου (Καλλιμάχου Meier) ἄρχοντος (456 ἢ, ἂν τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος διορθωθεῖ, 446 π.Χ.). ἦν δὲ Ἀριστοκλείτου (→339) μαθητής. ὁ δὲ Ἀριστοκλείτος τὸ γένος ἦν ἀπὸ Τερπάνδρου, ἠκμασε δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὰ Μηδικά. παραλαβὼν δὲ τὸν Φρῦνιν αὐλωδοῦντα κιθαρίζειν ἐδίδαξεν. ὁ δὲ Ἴστρος (*FGrHist* 334 F 56) Ἰέρωνος αὐτόν φησι (Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Μελοποιοῖς τὸν Φρῦνιν Λέσβιον φησι, Κάνωπος υἱόν· τοῦτον δὲ Ἰέρωνος τοῦ τυράννου — παραλλάσσει ἐδῶ ἢ Σοῦδα) μάγειρον ὄντα σὺν ἄλλοις δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν· εἰ γὰρ ἦν γεγονὼς δοῦλος καὶ μάγειρος Ἰέρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοὶ κτλ. (2-4) Γιά τις ὑπόλοιπες μαρτυρίες βλ. *RE* XX (1941) 925-28. Πρβ. →919.

2584. Φρύνιχος, ποιητὴς διθυράμβων

V

Trendall-Webster, *Illustrations*, I 17 (σ. 25) = Beazley, *ARV*² 1145 ἀρ. 35.

Εἰκονίζεται σὲ ἐρυθρόμορφο κωδωνόσχημο κρατῆρα τοῦ ζωγράφου τοῦ Κλεοφῶντος τοῦ Μουσείου τῆς Κοπεγχάγης (χρονολογεῖται γύρω στὸ 425 π.Χ.). Μερικοὶ ὑποθέτουν ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ὁμώνυμο κωμικὸ ποιητὴ.

2585. Φρύνιχος, αὐλητής

IV. 3/4

Ἀθῆν. XII 538 f (Χάρης, *FGrHist* 125 F 4).

Μετέσχε στὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν γάμων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου στὰ Σοῦσα τὸ 324 π.Χ. □ Berve 815.

2586. Φρύνιχος Χοροκλέους, Ἀθηναῖος, τραγικὸς ὑποκριτής, χορευτής

V. 4

(1) Σχ. Ἀριστοφ. *Ὀρν.* 750. (2) Ἀριστοφ. *Σφ.* 1490 κέ. (3) Σχ. Ἀριστοφ. *Σφ.* 1302 b καὶ *Νεφ.* 1091.

Διακωμωδεῖται ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη μαζί μὲ ἄλλους ὁμώνυμους, γιὰ

τοὺς ὁποίους κάνουν λόγο τὰ ἀρχαῖα Σχόλια στοὺς Ὀρνιθες (1): Φρύνιχος τραγωδίας ποιητής (Snell 3), ὃς ἐπὶ μελοποιῖαις ἐθαυμάζετο. τέσσαρες δὲ ἐγένοντο Φρύνιχοι. ὁ μὲν εἰς οὐ νῦν μνημονεύει, Πολυφράδμονος παῖς, ποιητής ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσιν. ὁ ἕτερος, Χοροκλέους παῖς, ὑποκριτής. τρίτος Φρύνιχος ὁ κωμικός (Austin 205) κτλ., τέταρτος δὲ ἐστὶν Ἀθηναῖος τὸ γένος ὁ στρατηγὴς τὰ περὶ Σάμον. (2) Ἄν καὶ ἡ διάκριση εἶναι δύσκολη —ιδίως ἀπὸ τὸν τραγικὸν ποιητὴ— εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸν ὑποκριτὴ ἀφοροῦν τὰ χορευτικὰ σχήματα ποὺ παρωδοῦνται στοὺς Σφήκες (στ. 1490 κέ.); Πτήσσει Φρύνιχος ὡς τις ἀλέκτωρ... σκέλος οὐράνιον (γ') ἐκλακτίζων, μολονότι τὰ Σχόλια συσχετίζουν τὸ χωρίο αὐτὸ εἴτε μὲ τὸν μεγάλο τραγικὸν ποιητὴ εἴτε μὲ ἕνα ἄλλον λιγότερο γνωστὸ, τὸν γιὸ τοῦ Μελανθᾶ (Snell 212). (Βλ. E. Roos, *Die tragische Orchestik*, 1951, 122 κέ.). (3) Τὸν ὑποκριτὴ ὑπονοεῖ ὁ Σύμμαχος, σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχαῖα Σχόλια, προκειμένου γιὰ ἕνα ἄλλο χωρίο τῶν Σφηκῶν (στ. 1302): οἱ περὶ Φρύνιχον τῶν κολάκων ἂν εἴη Φρύνιχος ὁ ποιητής. ὁ δὲ Σύμμαχος φησὶν «εὐλογώτατον ἂν εἴη τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν Φρύνιχον λέγεσθαι». Αὐτὸν πιθανῶς ἐννοεῖ καὶ ἕνα ἄλλο Σχόλιο μὲ ἀφορμὴ ἕνα χωρίο ἀπὸ τῆς Νεφέλης (στ. 1091): τραγωδοῦς εἰς Φρύνιχόν φασιν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτὴν, ἐπειδὴ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων. Ἄσχετος φαίνεται ὁ Φρύνιχος Ὀρχησαμενοῦ· βλ. A. Wilhelm, *Philologus* 60 (1901) 485. Βλ. ὅμως τώρα καὶ M. V. Molitor, *Hermes* 112 (1984) 252-54. □ O'Connor 500, Ghiron-Bistagne σ. 363, *RE XX* (1941) 918 ἀρ. 6.

2587. Φυλ[ι]-, τραγικὸς ὑποκριτής III. 2/3

Mette, IV b στ. 4 (σ. 152) = *Hesperia* 7 (1938) 117 ἀρ. 22 στ. 17.

Σὲ θραῦσμα διδασκαλικῆς ἐπιγραφῆς ἀπὸ τὴν Ἀγορὰ τῆς Ἀθήνας. Εἰκάζεται ὅτι πρόκειται γιὰ ὑποκριτὴ ποὺ ἦρθε τρίτος μὲ παλαιὸ σατυρικὸ ἔργο τοῦ Μενεκράτη (Snell 35) γύρω στὰ μέσα τοῦ 3ου αἰ. π.Χ., μᾶλλον στὰ Διονύσια.

2588. Φυλλίς, ψάλτρια

Ἀλκίφρ. III 9, 1.

Κυρία μιᾶς παιδίσκης ὀνόματι Λειριόνης σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλκίφρονος.

2589. Φύτιος, τραγικὸς ὑποκριτής IV. 1

Mette, V D 2 col. 2 στ. 3 (σ. 184) = *IG II²* 2325 στ. 256.

Νικητὴς δύο φορές στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. (προηγείται ὁ Φίλιππος → 2498, ἔπεται ὁ Εὐπόλεμος → 977). □ O'Connor 501, Ghiron-Bistagne σ. 363, *RE Suppl. X* (1965) 541.

X

2590. Χι[ι]-, αὐλητής

IG XII 9, 94 στ. 8.

Σὲ κατάλογο ποὺ ἀποδίδεται στὰ Ταμύνεια τῆς Εὐβοίας.

2591. Χαιρέστρατος, τραγικὸς ὑποκριτής

(1) Mette, V A 2 col. 1 στ. 7 (σ. 164) = *IG II²* 2325 στ. 27. (2) Mette, V D 2 col. 1 στ. 2 (σ. 184) = *IG II²* 2325 στ. 248.

Ἀναγράφεται μὲ μία νίκη στοὺς καταλόγους τῶν ὑποκριτῶν ποὺ νίκησαν στὴν Ἀθήνα: (1) ἔκτος στὸν κατάλογο τῶν Διονυσίων καὶ (2) πρῶτος στὸν κατάλογο τῶν Ληναίων, συνεπῶς δρᾷ μετὰ τὸ 440 π.Χ. □ O'Connor 502, Ghiron-Bistagne σ. 363, *RE III* 2 (1899) 2029 ἀρ. 1 + *Suppl. X* (1965) 125.

2592. Χαιρέστρατ[ο]ς Φιλάγρου, Ἀθηναῖος, τραγικὸς συναγωνιστής I. 1

Hesperia Suppl. XV (1975) 60 στ. 17 = *FD III* 2, 48 = *SIG* 711 L.

Μετέσχε στὴν 4η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Ἀργείου (97 π.Χ.), ὡς θεωρὸς τῶν τεχνιτῶν. □ O'Connor 503, Ghiron-Bistagne σ. 363, Klaffenbach 172, Sifakis σ. 171, *RE Suppl. X* (1965) 125 ἀρ. 1 a.

2593. Χαῖρις, κιθαρωδός

Βλ. ἐπόμενο λῆμμα.

2594. Χαῖρις Θηβαῖος, αὐλητής

(1-3) Ἀριστοφ. (1) Ἀχ. 16 καὶ 866 + Σχ., (2) *Eip.* 951 + Σχ., (3) Ὀρν. 858 + Σχ. (4) (α) Σούδα χ 171 καὶ 172· (β) Παροιμ., Append. V 21 (*CPG I* σ. 462).

Κωμωδεῖται ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη καὶ ἄλλους κωμικοὺς τῆς Ἀθήνας: (1) Στοὺς Ἀχαρνεῖς (στ. 16): *Τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδῶν, / ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον*. Τὰ ἀρχαῖα Σχόλια ἐδῶ σημειώνουν: Ὁ δὲ Χαῖρις οὗτος κιθαρωδὸς καὶ αὐλωδὸς φαῦλος. Στὸ ἴδιο ἔργο (στ. 866) χαρακτηρίζονται ὡς *Χαιριδῆς βομβαύλιοι* οἱ αὐλητὲς ποὺ συνοδεύουν στὴ σκηνὴ τὸν Θηβαῖο. Καὶ ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς ξανά σημειώνει: *Χαιριδεῖς τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουςος, οὐ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος*. (2) Στὴν *Εἰρήνη* (μιλάει ὁ χορὸς ἀπευθυνόμενος στοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἥρωες ποὺ μαγειρεῦνουν): *οὐκ οὐκ ἀμιλλήσεσθαι, ὡς / ἦν Χαῖρις ὑμᾶς ἰδὼν, / πρόσσεισιν αὐλήσων ἄκλῃ/τος, κᾶτα τοῦτ' εὐ οἶδ' ὅτι / φυνσῶντι καὶ πονομένῳ / προσδώσετε δήπου*. Ἐδῶ ὁ Σχολιαστὴς πληροφορεῖ: *Τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρωδός*. (3) Τέλος στοὺς Ὀρνιθες, ὅπου δὲν ἀποκλείεται νὰ παίρνει μέρος καὶ στὴν παράσταση μεταμφιεσμένος σὲ κόρακα, καλεῖται ἀπὸ τὸ χορὸ νὰ αὐλήσει: *Ἴτω Ἴτω Ἴτω δὲ Πυθιάς βοά, / συναυλεῖτω δὲ Χαῖρις ὡδᾶ*. Μὲ ἀφορμὴ τὸ χωρίο αὐτὸ τὰ ἀρχαῖα Σχόλια δίνουν τὶς ἐξῆς πληροφορίες: *Χαῖρις ὡδᾶν ὡς αὐτομάτως ἐπιόντος αὐτοῦ ταῖς εὐωχίαις. ἦν δὲ*

κιθαρωδὸς ψυχρὸς καὶ γέγονεν αὐλητής. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις (ἀπ. 6 Kock) Φέρ' ἴδω, κιθαρωδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο; / B. ὁ Πεισίου Μέλῃς. A. Μετὰ δὲ Μέλῃτα τίς; / B. ἐχ' ἀτρέμ', ἐγὼ δα, Χαῖρις. ἔστι καὶ ἕτερος αὐλητής, οὗ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει (ἀπ. 126 K.-A.). Ἀπὸ τῆς παραπάνω μαρτυρίας, στὶς ὁποῖες στηρίζονται (4) τόσο ἡ Σούδα ὅσο καὶ οἱ Παροιμιογράφοι, τουλάχιστον τὰ ποιητικὰ παραθέματα δὲν ἀφήνουν ἀμφιβολία ὅτι ἕνας αὐλητής μετ' αὐτὸ τὸ ὄνομα δρᾷ στὴν Ἀθήνα τοῦ Ἀριστοφάνη. Παραπέρα, τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Φερεκράτη (μαρτυρία 3), ἂν καὶ ἀγνοοῦμε τὰ συμφραζόμενα καὶ προπαντὸς τὴ συνέχεια, φαίνεται νὰ προϋποθέτει τὴν ὑπαρξὴ καὶ ἑνὸς σύγχρονου ὁμώνυμου κιθαρωδοῦ. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα στοιχεῖα, τῶν Σχολίων, καὶ περισσότερο γιὰ τοὺς ἀρνητικούς χαρακτηρισμούς, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφιβάλλει. □ Κουμανούδης 2119, *RE* III 2 (1899) 2128 ἀρ. 1.

2595. Χαῖρις Χαριθέου Σικυνώνιος, κιθαριστής III. 4
Nachtergaele ἀρ. 64 στ. 7 = *FD* III 4, 125.
Νικητὴς στὰ Αἰτωλικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν γύρω στὸ 220 π.Χ. □ Skallet 338.

2596. Χαίριχος Ἀρχελόχου Βοιώτιος, χορευτὴς κωμικός III. 2
Nachtergaele ἀρ. 10 στ. 73 = *GDI* 2566 = Michel 895.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἄρχοντος Κλεώνδα (257/6 ἢ 253/2; π.Χ.). □ Sifakis σ. 105, *RE* III 2 (1899) 2030.

2597. Χαῖρ(ύ)λος Χ]αρμύλου, Κῶος, παῖς κιθαριστής II-I
Inscr. Cos 59.
Νικάσα[ς -]δια κιθαρισμῶ παῖδ(α)[ς] τὸς νεωτέρος ἀναθέτει τὸ ἄθλο στὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὶς Μοῦσες. Ἕνας ὁμώνυμος ἀναγράφεται σὲ κατάλογο ἐπιδόσεων (*Inscr. Cos* 10 c στ. 49). □ Sherwin-White σ. 545.

2598. Χάρης Θηβαῖος, αὐλητής IV
IG II² 3106.
Ἡῶλει γιὰ νικητὴ χορὸ σὲ δῆμο (;) τῆς Ἀθήνας. □ Κουμανούδης 2135.

2599. Χάρης Χαρίωνος Βοιώτιος, παῖς χορευτής III. 2
Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 21 καὶ ἀρ. 8 στ. 21 = *GDI* 2563 (*SIG* 424) καὶ 2564.
Ἐμφανίστηκε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀρισταγόρα καὶ Ἐμμενίδα (260/59-259/8 ἢ 256/5-255/4; π.Χ.). Ἀδερφός (;) τοῦ ὁ αὐλητὴς Χαρικλῆς (→2611). □ *RE* III 2 (1899) 2128 ἀρ. 7.

2600. Χαριάδης Χαριάδου Ἀθηναῖος, αὐλητής (τραγωδῶν) III. 2
Nachtergaele ἀρ. 7 στ. 40 καὶ ἀρ. 9 στ. 52 = *GDI* 2563 (*SIG* 424) καὶ 2565.
Μετέσχε στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀρισταγόρα καὶ Νικοδάμου (260/59 καὶ 258/7 ἢ 256/5 καὶ 254/3; π.Χ.). □ *PA* 15309, *RE* III 2 (1899) 2132.

2601. Χαρίας, τραγικὸς ὑποκριτής IV. 4
Mette, *V D* 2 col. 4 στ. 6 (σ. 185) = *IG* II² 2325 στ. 287.
Νικητὴς στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας πρὸς τὸ τέλος τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. (προηγείται ὁ Ξένων →1916, ἔπεται ὁ Ἀντιμένης →207). □ O'Connor 504, Ghiron-Bistagne σ. 363, *RE* III 2 (1899) 2030 ἀρ. 2 + *Suppl. X* (1965) 125.

2602. ♂ Χαρίας, Ἀθηναῖος, χορευτὴς σατυρικοῦ δράματος V/IV
Βλ. *Δίων* (→791). Μήπως ὁ ἐπόμενος;

2603. Χαρίας, Ἀθηναῖος, τραγῶδης V/IV
Βλ. *Ἀμφίδημος* (→164). Πρβ. καὶ προηγούμενο λῆμμα.

2604. [Χ]αρίας Ἀθη[να]ῖος, ἀνὴρ αὐλωδός IV. 2-3
IG VII 414 στ. 5-6 = Ἀρχ. Ἐφ. 1923, 46 ἀρ. 125.
Νικητὴς στὰ Μεγάλα Ἀμφιαράια τοῦ Ὠρωποῦ (366-338 π.Χ.). Πρβ. Πετράκο, Ὁ Ὠρωπὸς σ. 196 κέ. καί, εἰδικὰ γιὰ τὴ χρονολόγησι, σ. 198 σημ. 1. □ *PA* 15326 (πρβ. καὶ 15339).

2605. Χαρίας Χαρίου Ἀθηναῖος, ὑποκριτής (τραγωδίας) I. 1
IG VII 416 στ. 26-27 = Mette, *II C* 4 a (σ. 57).
Νικητὴς στὰ Ἀμφιαράια καὶ Ρωμαῖα τοῦ Ὠρωποῦ μετὰ τὸν 1ο Μιθριδικὸ πόλεμο. Ἕνας Χ. Χ. *Αἰθαλίδης* (*PA* 15335;) ἀναφέρεται ὡς ἀγορανόμος καὶ γυμνασίαρχος σὲ ἐπιγραφὲς αὐτῆς τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τὴ Δῆλο (*Inscr. Délos* 1878 καὶ 2595). □ O'Connor 505, Ghiron-Bistagne σ. 363, Garton, *Aspects* σ. 247 ἀρ. 64, *RE* III 2 (1899) 2132 ἀρ. 6, *PA* 15328.

2606. Χαρίδημος, τραγικὸς ὑποκριτής V/IV
Mette, *V D* 2 col. 2 στ. 1 (σ. 184) = *IG* II² 2325 στ. 254.
Νικητὴς στὰ Λήνια τῆς Ἀθήνας ἴσως γύρω στὸ 400 π.Χ. (ἔπονται ὁ Φίλιππος →2498 καὶ ὁ Φύτιος →2589). □ O'Connor 506, Ghiron-Bistagne σ. 364, *RE Suppl. X* (1965) 126.

2607. Χαρί[κ]λειδης Φ[ρί]κωνος, τραγῶδης, ἀνὴρ χορευτής III. 2
Nachtergaele ἀρ. 2 στ. 10 *Χ[α]ρικλε[ί]δης Φ[ρί]κ* καὶ στ. 21 = *FD* III 1, 478.
Ἐμφανίζεται στὰ Ἀμφικτυονικά Σωτήρια τῶν Δελφῶν γύρω στὸ 265 π.Χ. ὡς ἀνὴρ χορευτής, ἂν ἡ ταύτιση εἶναι σωστή, καὶ σίγουρα ὡς τραγωδός. □ Ghiron-Bistagne σ. 364, Sifakis σ. 156.

2608. [-]αἰο[ς] Χαρικλῆς Λαυδικ[εύς], κῆρυξ II. 3-4 μ.Χ.
Corinth VIII 1, 15 στ. 22. Νικητὴς στὰ Ἴσθμια. Πρβ. →2610.

2609. Χαρικλῆς Μενεκ[λέ]ους, Ἀθηναῖος, ὠδός II. 3
FD III 2, 47 στ. 17 = *SIG* 698 A.
Μετέσχε στὴ 2η Πυθαῖδα τῶν Ἀθηναίων στοὺς Δελφούς, ἐπὶ Διονυσίου